தமிழ் அன்னை பிறந்து வளர்ந்த கதை

நாடகப் பேராசிரியர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி. ஏ. பி. எல்

அவர்களால் இயற்றப்பட்டவை

இவரது மற்ற நூல்கள்

லீலாவதி - சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, காதலர் கண்கள். நற்குல தெய்வம், மனோஹரன், ஊர்வசியின் சாபம் இடைச்சுவர் இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், விஜயரங்கம். தாசிப்பெண், மெய் காதல், பொன்விலங்கு, சிம்ஹளநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர், காலவரிஷி. ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான சகோதரன், சதி—சுலோசனா, புஷ்பவல்லி, உத்தம பத்தினி, அமலாதித்யன், கள்வர்தலைவன். சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றும் பாகம், சபாபதி நான்காம் பாகம், பேயல்ல பெண்மணியே, புத்த அவதாரம், விச்சுவின் மனைவி, வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்ரார்ஜுனா, கொடையாளி கர்ணன். சஹதேவன் சூழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆத்மாக்கள், சர்ஜன் ஜெனரல் விதித்த மருந்து. மாளவிகாக்னிமித்ரம், விபரீதமான முடிவு, சுல்தான் பேட்டை மாஜிஸ்டிரேட், சகுந்தலை, காளப்பன் கள்ளத்தனம், முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், நாடகமேடை நினைவுகள், நாடகத்தமிழ், யயாதி, பிராமணனும் சூத்திரனும், வாணிபுர வணிகன், இரண்டு நண்பர்கள், சத்ருஜித், ஹரிச்சந்திரன், மார்க்கண்டேயர், ரத்னாவளி, மூன்று விநோத நாடிகைகள், வைகுண்ட வைத்தியர், தீட்சிதர் கதைகள், ஹாஸ்யக் கதைகள், குறமகள், நல்லதங்காள், சிறுகதைகள், நடிப்புக் கலையில் தேர்ச்சிபெறுவதெப்படி? ஹாஸ்ய வியாசங்கள், தமிழ் பேசும் படக் காக்ஷி, விடுதிப் புஷ்பங்கள், பேசும்பட அனுபவங்கள், வள்ளிமணம், கதம்பம், மாண்டவர் மீண்டது, ஆஸ்தானபுர நாடக சபை சங்கீதப் பயித்தியம், ஒன்பது குட்டி நாடகங்கள், சபாபாதி ஜமீந்தார், சிவாலயங்கள் இந்தியாவிலும் அப்பாலும்—சிவாலய சிற்பங்கள், சதி சக்தி, மனை ஆட்சி, இந்தியனும் ஹிட்லரும், தீபாவளி வரிசை, காலக் குறிப்புகள், சுப்ரமண்ய ஆலயங்கள், தீயின் சிறு திவலை, கலையோ காதலோ, உணவுப் பொருள்கள், சபாபதி துவிபாஷி, சபாபதி துணுக்குகள், இல்லறமும் துறவறமும், சபாபதி முதலியாரும் பேசும் படமும், நான் குற்றவாளி. நீண்ட ஆயுளும், தேக ஆரோக்யமும்.

முதல் பதிப்பு

காபிரைட்] 1956 [விலை ரூ. 2-60

தமிழ் அன்னை பிறந்து வளர்ந்த கதை

தமிழ் மொழிகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, தமிழ்மொழி முதன்முதல் எங்கு உண்டாயது. எப்படி உண்டாயது என்று அறிவது அவசியமாகும்.

கடவுள் இப் பூமண்டலத்தையும் அதனுள் மனித வர்க்கத்தையும் சிருஷ்டித்து, மனிதர்களுக்குப் பேசும் திறமையைக் கொடுத்தார் என்பது மதங்களின் அபிப்பிராயம், இது ஒருபுறம் நிற்க.

பாஷை அல்லது மொழி என்பது மனிதவர்க்கம், வாயினுல் ஒலிக்கும் அர்த்தமுடைய சப்தங்களைக் குறிப்பதாம். இப்பூமண்டலத்தில் மனிதர்கள் உற்பத்தியாகி விர்த்தியடைந்த விஷயத்தைப்பற்றி கூறும் சாஸ்திரத்திற்கு ஆந்திரோபாலஜி (anthropology) என்றுபெயர். இதற்கு தமிழில் " மனிதர்களுடைய பூர்வீக நாகரீக சாஸ்தீரம் என்று கூறலாம். இந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்தவர்களுட் சிலர் மனிதன் பூமியில் அநேக ஆயிரம் வருடங்களுக்குமுன் ஓர் இடத்தில் தோன்றி, பிறகு எங்கும் பரவினன், என்று எண்ணுகின்றனர்; இங்ஙனமாயின், பல பாஷைகளும் ஒரே ஆதி பாஷையிலிருந்து உற்பத்தியாயிருக்க வேண்டும். ஆயினும் அந்த சாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்தவர்களுட் பலர். மனித வர்க்கமானது இப்புவியில் பல இடங்களில் தோன்ற ஆரம்பித்த தென்று அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இவ்வபிப்பிராயப்படி, சில பாஷைகள் இவ்வுலகில் ஆதியில் உண்டாயிருக்க வேண்டும். பிறகு அவைகளிலிருந்து தற்காலத்திய பல பாஷைகள் பிரிந்திருக்கவேண்டும். அன்றியும் இவ்வுலகில், மனிதர்கள் உற்பத்தியானபிறகு, ஆதியில் நாகரீகமில்லாத காட்டு மனிதர்களாய் குகைகளில் மிருகங்களைப் போல வசித்து, காடுகளில் மற்றப் பிரயாணிகளை வேட்டையாடி ஜீவித்து வந்தனர் என்றும், பிறகு ஆடு மாடுகளைப் பழக்கி, அவற்றின் பால், மாமிசம் முதலியவற்றை உண்டுவந்தனர் என்றும், அவைகளை மேய்ப்பதற்காக பசும்புல்லுள்ள பல இடங்களில் சஞ்சரிக்கத் தலைப் பட்டனரென்றும், அப்படிச் சஞ்சரிக்கப் புகுந்தவர்கள், சமுத்திரக் கரையிலுள்ள பிரதேசங்களுக்கும் போனவர்கள் மீன் பிடிக்கக் கற்று

அங்கு தங்கினர் என்றும், செழிப்புள்ள நிலங்களுக்குப் போனவர்கள் நிலத்தையுழுது விதை விதைக்கக் கற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தில் தங்கத் தலைப்பட்டனரென்றும், பிறகு இம்மாதிரியாக அவர்கள் தங்கின இடங்களெல்லாம் சிற்றூர்களாகி, மனிதர்கள் முதலில் மண்ணினால் அமைத்து கட்டிடங்களைக் கட்டி, தீயுண்டாக்கும் முறைகளைக் கற்று சுட்ட மண் அல்லது செங்கல்லினால் கட்டிடங்கள் கட்ட ஆரம்பித்து, கடைசியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லாவித நாகரீகங்களையும் அடைந்தனர் என்று மேற்குறித்த சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாகரீகமடைந்த மனித வர்க்கமானது, ஆதிகாலம் தொடங்கி, மற்றப் பிராணிகள் ஒன்றுக்கொன்று எங்ஙனம் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க, வாயினால் சப்தங்களை உண்டாக்குகின்றனவோ அங்ஙனமே, வாயினால் ஒலியை எழுப்பி, ஒருவருக்கொருவர், தாம் விரும்புவதையோ, வேண்டுவதையோ, தெரிவித்திருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. இவ்வொலிகள், நாளடைவில், ஒரு ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு இன்ன ஒலி செய்தால் இன்ன பொருள் என்று வழக்கின்மூலமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதே, மனித பாஷையின் உற்பத்தியாகும். இதைப்பற்றி இன்னும் விரித்துக்கூற இது இடமல்ல.

மனித வர்க்கத்தின் உற்பத்தியைப் பற்றியும், மனித பாஷையின் ஆரம்பத்தைப் பற்றியும், மேல் கூறியதைக் கொண்டு, தமிழ் பாஷையானது ஆதி பாஷைகளிலொன்று என்பதைப்பற்றி இனி ஆராய்வோம்.

பூகோள உறுப்பிலக்கணத்தை ஆராயும் சாஸ்திரறிஞர் (Geologists) இந்தியாவின் தென்பாகமானது, அதாவது தக்காணம் (Dekkan) என்று சொல்லப்பட்ட விந்தியமலைக்குக் கீழுள்ள பிரதேசமானது, ஆதிகாலம் தொடங்கி பூபாகமாக, அதாவது தரையாகவே, இருந்ததாக அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இதைக் கொஞ்சம் விவரித்துக் கூறவேண்டியிருக்கிறது; தற்காலம் ஆசியா கண்டத்தில் மங்கோலியா தேசத்தில் பாலைவனமாயிருப்பதும், ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் சஹாரா எனும் பாலைவனமும், ஆதிகாலத்தில் நீர் நிரம்பிய, சமுத்திர பாகமாயிருந்ததென்று அங்கு தற்காலமும் கிடைக்கும் நீர்வாழ் ஜந்துக்களின் ஹஸ்தி (Bones)களைக் கொண்டு நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென் இந்தியாவில் அப்படியில்லை. இங்கு மண்ணின்கீழ் இருக்

அங்கு தங்கினர் என்றும், செழிப்புள்ள நிலங்களுக்குப் போனவர்கள் நிலத்தையுழுது விதை விதைக்கக் கற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தில் தங்கத் தலைப்பட்டனரென்றும், பிறகு இம்மாதிரியாக அவர்கள் தங்கின இடங்களெல்லாம் சிற்றூர்களாகி, மனிதர்கள் முதலில் மண்ணினால் அமைத்து கட்டிடங்களைக் கட்டி, தீயுண்டாக்கும் முறைகளைக் கற்று சுட்ட மண் அல்லது செங்கல்லினால் கட்டிடங்கள் கட்ட ஆரம்பித்து, கடைசியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லாவித நாகரீகங்களையும் அடைந்தனர் என்று மேற்குறித்த சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாகரீகமடைந்த மனித வர்க்கமானது, ஆதிகாலம் தொடங்கி, மற்றப் பிராணிகள் ஒன்றுக்கொன்று எங்ஙனம் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க, வாயினால் சப்தங்களை உண்டாக்குகின்றனவோ அங்ஙனமே, வாயினால் ஒலியை எழுப்பி, ஒருவருக்கொருவர், தாம் விரும்புவதையோ, வேண்டுவதையோ, தெரிவித்திருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. இவ்வொலிகள், நாளடைவில், ஒரு ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு இன்ன ஒலி செய்தால் இன்ன பொருள் என்று வழக்கின்மூலமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதே, மனித பாஷையின் உற்பத்தியாகும். இதைப்பற்றி இன்னும் விவரித்துக்கூற இது இடமல்ல.

மனித வர்க்கத்தின் உற்பத்தியைப் பற்றியும், மனித பாஷையின் ஆரம்பத்தைப் பற்றியும், மேல் கூறியதைக் கொண்டு, தமிழ் பாஷையானது ஆதி பாஷைகளிலொன்று என்பதைப்பற்றி இனி ஆராய்வோம்.

பூகோள உறுப்பிலக்கணத்தை ஆராயும் சாஸ்திரறிஞர் (Geologists) இந்தியாவின் தென்பாகமானது, அதாவது தக்காணம் (Dekkan) என்று சொல்லப்பட்ட விந்தியமலைக்குக் கீழுள்ள பிரதேசமானது, ஆதிகாலம் தொடங்கி பூபாகமாக, அதாவது தரையாகவே, இருந்ததாக அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இதைக் கொஞ்சம் விவரித்துக் கூறவேண்டி யிருக்கிறது ; தற்காலம் ஆசியா கண்டத்தில் மங்கோலியா தேசத்தில் பாலைவனமாயிருப்பதும், ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் சஹாரா எனும் பாலைவனமும், ஆதிகாலத்தில் நீர் நிரம்பிய, சமுத்திர பாகமாயிருந்ததென்று அங்கு தற்காலமும் கிடைக்கும் நீர்வாழ் ஜந்துக்களின் ஹஸ்தி (Bones)களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென் இந்தியாவில் அப்படியில்லை. இங்கு மண்ணின்கீழ் இருக்

கும் பாராங்கற்கள் (Granite rock) ஆதிகால முதல் கற்பாறைகளா கவே இருந்திருக்க வேண்டுமென்று அந்த சாஸ்திரறிஞர்கள் அபிப் பிராயப்படுகின்றனர். ஆகவே, இப்பூமண்டலத்தில் மனிதர்கள் மேற் சொன்னபடி, பல இடங்களில் ஏககாலத்தில் உற்பத்தியாயிருந்தால், தென் இந்தியாவிலும், மனிதர்கள் ஆதிகாலத்திலேயே உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ண ஆதாரமுண்டு. இவ்வாறு நாம் எண்ணுவது, சில வருடங்களுக்குமுன் வட இந்தியாவில் சர். ஜான் மார்ஷல் (Sir John Marshall) என்பவர். மொஹன்ஜதரொ (Mohenjo Daro) ஹாரப்பா (Harappa) என்னும் ஊர்களில் ஆழமாய்த் தோண்டி கண்டுபிடித்த கட்டிடங்களைப்பற்றி, எழுதியிருக்கும் விஷயங்களினால், மிகவும் ஊர்ஜிதமடைகிறது. அந்த சாஸ்திரறிஞர், அவ்வூர்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட செங்கற் கட்டிடங்கள் இன்றைக்கு சுமார் 5000 வருடங்களுக்குமுன் இருந்தனவென்று கூறி அவைகள் தென் இந்தியாவிலுள்ள திராவிட நாகரீகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமை உள்ளன வாயிருக்கின்றனவென்று ரூபித்துள்ளார். ஆகவே திராவிட நாகரீக மானது ஆதிகாலம் தொடங்கி தென் இந்தியாவில் பரவியிருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணமாம். திராவிட நாகரீகமானது மேற்கூறிய படி புராதனமாய் இங்கிருந்திருந்தால், திராவிட பாஷையும் அதனுடன் உற்பத்தியாய் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தல் நியாயமெனத் தோன்றுகிறது.

தமிழில் மிகவும் பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் தமிழ் அகத்தை நான்கு பிரிவாக, குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம் எனப் பிரித்து, இந்நாற்பாங்கு நிலத்தில், ஒவ்வொன்றிலும் வாழும் மனிதர் களைப் பற்றியும், அவர்களுடைய தொழில்களைப்பற்றியும் நாகரீகத் தைப்பற்றியும் கூறியிருப்பது, திராவிடர்கள் தென் இந்தியாவில் தொன்று தொட்டு வசித்து வருகின்றனர் என்பதை ஒருவிதத்தில் மிகவும் ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறதெனக் கூறலாம். ஆகவே தமிழ் பாஷையானது உலகத்தில் மிகவும் புராதன பாஷைகளில் ஒன்று என்று நாம் எண்ணுவதில் தவறில்லை.

மேற்குறித்தபடி ஆதி மனிதர்கள் முதலில் வேட்டையாடி ஜீவித் தும், பிறகு ஆடுமாடுகளை மேய்த்து ஜீவித்தும், நீர் நிலைகளில் மீன் முதலியவற்றைப் பிடித்து ஜீவித்தும் பிறகு நிலத்தை உழுது பயிரிட்டு ஜீவித்தும், கடைசியில் வீடு முதலியவைகளைக் கட்டிக் கொண்டு பட்

டணங்களை உண்டாக்கி ஜீவிக்க ஆரம்பித்தனர், என்று நாம் ஒப்புக் கொள்வதானல், தமிழ் பாஷையானது மிகவும் புராதனமான பாஷை களில் ஒன்று என்று ரூபிப்பதற்கு ஒரு ஹேது உண்டாகிறது. மேற் கண்ட ஒவ்வொரு பிரிவினையு மெடுத்துக்கொண்டு அப்பிரிவினர் பேசி யிருக்கக்கூடிய ஆதி வார்த்தைகள், பழமையான தமிழ் மொழிகளா யிருக்கின்றனவா என்று ஆராய்வோம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் பேசத் தொடங்கிய காலத்தில், அவர்கள் உபயோகித்த மொழிகள் ஓர் அசை இரண்டு அசைகூடிய சிறு மொழிகளாகவும், பெயர்ச் சொற்களாகவும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது பாஷாதத்துவ சாஸ்திரிகளுடைய அபிப்பிராயம் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டியதாம். இதன்பிர காரம் வேட்டையாடி ஜீவித்த குறிஞ்சிநில மனிதர்கள் ஆதியில் வழங் கிய சொற்களை கவனிப்போம். இவை, காடு, மலை, யாறு. நாய், நரி, பூனை, எலி, மான், கரடி, யானை, பன்றி, கீரி, மயில். வில், அம்பு, ஈட்டி, வலை, கை, கால், கண், மூக்கு, வாய், காது, தலைமயிர், பாம்பு, தேள், முயல், அகில், ஆமை, தேக்கு, வேல், தோல், தேன், பல். நாக்கு, விரல், வால் போன்ற பதங்களாகும். இவைகளெல்லாம் சுத்த தமிழ் பதங்களா யிருப்பதைக் காண்க.

ஆடு மாடுகள் மேய்ப்பதினல் ஜீவித்த முற்காலத்திய மனிதர்கள் உபயோகித்த பதங்களுக்கு உதாரணமாக, ஆ, ஆடு, மாடு, கோழி, பசு, கன்று, கழுதை, இலை, தழை, புல், நீர், செடி, மரம், காய், கறி, பால். முன் முதலியவைகளைக் கூறலாம்.

சமுத்திரக் கரைகளிலும், நீர்நிலைகளிலும் மீன் முதலியவற்றைப் பிடித்து ஜீவித்த நெய்தல்நில மக்கள் உபயோகித்த பதங்களுக்கு உதாரணமாக, மீன், அலை, கடல், ஏரி, தூண்டி, உப்பு, தோணி, படகு, சுரு, தவளை, நுரை, ஆமை முதலியவைகளைக் கூறலாம்,

மருதநில மக்கள் உபயோகித்த பதங்களுக்கு உதாரணமாக, ஏர், எருது, எருமை, மேழி, வீடு, கூரை, மனை, மழை, இடி, மின்னல், மண், சேர், விரை, சோளம், வாழை, மா, பலா, ஊர், பாக்கம் முதலியவைகளைக் கூறலாம். இவைகளெல்லாம் சுத்த தமிழ் மொழிகளேயாம்.

அன்றியும் மேற்சொன்ன நாற்பாங்கு நிலத்தோடும் முதலில் உப யோகித்திருக்கக்கூடிய விகுதிகளுக்கு உதாரணமாக, கொல், தின்

எய். அடி, கடி, பிடி, மேய், கறவெட்டு. அகழ், குடி, நட, வா, மடி, போ, உண், அறு, முதலியவைகளைக் கூறலாம். இவைகள் தமிழ் மொழிகள் என்பதைக் கவனிக்க.

ஆதிகாலத்தில் மனிதர்கள் பேச ஆரம்பித்தபொழுது, ஓர் ஒலி அல்லது இரண்டு ஒலிச் சொற்களைத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகித்திருக்க வேண்டுமென்று கூறினேம். இதை இன்னொருவிதத்தில் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். குழந்தைகள் பேசத் தொடங்கும்பொழுது அவர்கள் எளிதில் உச்சரிக்கக்கூடிய எழுத்துகள், ம, ப, என்பவையாம். வாயை மூடித் திறந்தால் மா என்கிற ஒலி உண்டாகிறது; கொஞ்சம் கெட்டியாய் அழுத்தித் திறந்தால் பா, என்றும் சப்தம் உண்டாகிறது; இவ்வெழுத்துகளடங்கிய சொற்களே, பெரும்பானும் எல்லா பாஷைகளிலும் குழந்தைகள், முதலில் குறிக்கவேண்டிய, அவர்கள் பெற்றோரைக் குறிக்கும் சொற்களாக உபயோகப்படுகிறதைக் காண்க. பெரும்பாலும் எல்லா திராவிட பாஷைகளிலும் 'அம்மா,' 'அப்பா' எனும் சொற்கள் தாய் தந்தையரைக் விளிக்கும் சொற்களாம். (ஆங்கிலத்திலும் பப்பா, மம்மா, என்னும் சொற்களை ஒத்திட்டுப் பார்க்க). ஆயினும் திராவிட பாஷைகளில் ஒன்ருகிய துளுவ பாஷையில் அப்பா, என்ருல் தாய் என்று அர்த்தமாம். அம்மா என்ருல் தகப்பன் என்று அர்த்தமாம்; குழந்தைகள் பிறகு கற்க வேண்டிய நெருங்கிய பந்துக்களைக் குறிக்கும் சொற்களும் இங்ஙனம் சிறு சொற்களாக இருப்பதை கவனிக்க. அண்ணு, ஆய்யா, தாதா, மாமா, மாமி போன்றனவாம்.

இனி திராவிட பாஷையாகிய தமிழ் பாஷை மிகவும் புராதனமானது என்பதற்கு நமக்குள்ள ஆதாரங்களை ஆராய்வோம்.

தமிழில் தற்காலம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் புஸ்தகங்களில் தொல்காப்பியம் என்பது மிகவும் பழமையான ஒரு நூலாம். தொல்காப்பியம் தொல்+காப்பியம். இச்சொற்ருெடரில் தொல் என்பதற்கு பழமை என்று பொருளாம். முதல் இடைச்சங்கங்கள் என்று இரண்டு சங்கங்கள் இருந்தனவோ, இல்லையோ, தொல்காப்பியமானது கடைச்சங்க காலத்திற்கு மூந்திய நூல் என்பதற்கு ஐயமில்லை. கடைச்சங்கம் என்பதின் காலம் திருவள்ளுவர் காலமாம். ஆகவே தொல்காப்பியமானது சற்றேறக்குறைய தற்காலத்தில் வழங்கும் கிறிஸ்துவ ஆண்டிற்கு முற்பட்ட நூல் என்று நாம் ஊகிக்கலாம். அக்காலத்தில்

வரையப்பட்ட இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தை ஆராயுமிடத்து இதற்குமுன் அநேகம் தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டு மென்று நாம் ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம், ‘ இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறல் ’ என்னும் நியாயம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டதேயாம். அன்றியும் ஒரு பாஷையில் புஸ்தகங்கள் இயற் றப்படும் ஸ்திதி வருமுன், அநேகம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அப் பாஷை பேசப்பட்ட பாஷையா யிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது, எல்லா பாஷா தத்துவ சாஸ்திரிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே தொல்காப்பியம் இயற்றப்படுவதற்குமுன், அநேக ஆயிரம் வருடங்களாக தமிழ் பாஷையானது தமிழகத்தில் பேசப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயமாய்க் கூறலாம்.

இனி சரித்திரமூலமாக, தமிழ் புராதன பாஷையென்பதற்கு ஏதாவது அத்தாட்சிகள் இருக்கின்றனவா என்று இனி யோசிப்போம், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னரே, தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் ஆண்டுவந்தனர் என்று பூர்வீக சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்த அறிஞர் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். தமிழில் இவர்களுக்கு மூவேந்தர் என்று பெயராம். சேர. சோழ, பாண்டியர்களுடைய பூர்வீக பாஷை தமிழ் என்பதற்குக் கொஞ்சமேனும் சந்தேகமில்லை. சேரர்களுடைய முக்கியமான பட்டணம் வஞ்சி என்பதாம். சோழ அரசர்களுடைய புராதனமான முக்கிய பட்டணம் உரையூர்; பாண்டி யர்களுடைய முக்கிய பட்டணம் ஆதியில் மதுரை என்று ஒன்றிருந்த தாகவும், அது கடல்கொள்ளப்பட்டபின், கவாடபுரம் என்பது ராஜ தானியானதாகவும், அதுவும் அழிந்தபிறகு, தற்காலத்திய மதுரைப் பட்டணம் ராஜதானியானதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டியர்க ளுக்கு ஆதிகாலத்தில் தாம்ரபர்ணியின் கரையிலிருந்தகொற்கைஎன்னும் ராஜதானி ஒன்றுண்டு. அக்கொற்கையிலிருந்து தற்கால மதுராபுரிக்கு தங்கள் ராஜதானியை கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னமேயே. மாற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று டாக்டர் கால்ட் வெல் அபிப்பிராயப் படுகிறார். சோழ நாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் தொன்றுதொட்டு தமிழ் பாஷை வழங்கி வருகிறது வாஸ்தவம்தான். ஆயினும் சேர நாடாகிய தற்காலத்திய மலையாள தேசத்தில் மலையாள பாஷையன்றோ வழங்கப்படுகிறது என்று சிலர் கேட்கலாம். அவர்களுக்கு நாம் இரண்டுவிதத்தில் பதில் உரைக்கலாம். முதலாவது மலையாள பாஷை தமிழின் கிளை பாஷை யென்பதாம். இரண்டாவது பழைய காலத்தில்

இந்நாட்டில் வழங்கிய பாஷை தமிழே என்பதற்கு அந்நாட்டில் தற்காலம் கிடைக்கும் சாசனங்களும் கல்வெட்டுகளுமே போதுமான சாட்சியாம். கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டிலும் மலேயாள தேசத்தில் கிடைக்கும் சாசனங்களும் கல்வெட்டுகளும் தமிழில் எழுதப்படடிருக்கின்றன; ஆகவே அக்காலத்தில்கூட அவ்விடங்களிலெல்லாம் சுத்த தமிழே பேசப்பட்டது என்பது திண்ணம்.

சரித்திர ஆராய்ச்சியினுல் பாண்டிய அரசர்கள் கி. மு. 26 ஆண்டிலும், 20ஆம் ஆண்டிலும், தென் இந்தியாவிலிருந்து ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள ரோம நகரத்தில் ஆண்ட அகஸ்டஸ் சிசர் (augustus caesar) என்பவருக்கு ராயபாரிகளை அனுப்பியதாக ருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் 'மஹாவம்சோ' என்று சொல்லப்பட்ட சிங்கள தீபத்துச் சரித்திரத்தில் கி. மு. 205ஆம் ஆண்டில் ஏலேலன் என்னும் சோழ அரசன், அத்தீபத்தின்மீது படையெடுத்து வந்து, அதன் அரசனைவென்று அனுராதபுரம் எனும் பழைய பட்டணத்தில் அரசாண்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அனுராதபுரத்தில் ஏலேல சிங்கனைப் புதைத்த இடம் இப்பொழுதும் பார்க்கலாம். வட இந்தியாவில் கி. மு. 773 முதல் கி. மு. 232 வரையில் அரசாண்ட அசோக மஹாராஜாவின் கல்வெட்டுகளில் சேர, சோழ, பாண்டியர்களுடைய தேசங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் எகிப்து தேசத்தில் ஆண்ட "சாலமோன்" என்னும் அரசன் காலத்தில் தென் இந்தியாவிலிருந்து 'தோகை' (மயில்) அவர்கள் கப்பலின்மூலமாக, வர்த்தகங்களால் மற்ற சரக்குகளுடன் கொண்டு போகப்பட்டதென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. சாலமோன் அரசன் அரசாண்ட காலம் சுமார் கி. மு. 1000 ஆம்; ஆகவே இன்றைக்கு 3000 வருடங்களுக்கு முன்பாம். எழுத்து மூலமாக தாம் கண்டறிந்தவற்றுள் மிகவும் புராதனமான "தோகை" எனும் இத் தமிழ்மொழிக்கு தமிழர்கள் அனைவரும் நமது பாஷையின் தொன்மையை ஐயந்திரிபற விளக்குவதற்காக நன்றி பாராட்டவேண்டும்.

இனி நமது தேசத்தில் புராதனமான சமஸ்கிருத புஸ்தகங்களில், தமிழ் பழமையான பாஷை என்பதற்கு ஏதாவது ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றனவா என்று பார்ப்போம். "உதயணன் காதை" என்பது ஒரு பழயநூல். இதன் மூலநூல் பிரஹத் கதா சமஸ்கிருத சொல், உதயணன் காதையில், உதயணன் ராஜதானியாகிய ராஜ

கிரஹ்ம் "தமிழ்ச் சேரி" எனும் ஓர் இடம் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "தலைப்பெரும் சேனைத் தமிழ்ச் சேரியும்" என்பதைக் காண்க. இந்த ராஜக்கிரகமானது உதயணன் ஆண்ட தேசத்திற்கு கி. மு. 700ஆம் ஆண்டில் தலைநகராயிருந்தது. பாகவத புராணம் எனும் சம்ஸ்கிருத நூலில் சத்யவாகன் எனும் அரசன் திராவிடர்களுடைய அரசன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. புராதன இதிஹாசமாகிய சம்ஸ்கிருத மஹாபாரதத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியதேசங்களைப் பற்றி கூறியிருக்கிறது. பாரதத்தில் அர்ச்சுனன் திக்விஜயம் செய்த காலத்தில் பாண்டிய அரசியாகிய சித்ராங்கதையை மணந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும் அத்தேசத்தின் பிரதான பட்டணம் மணலூர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. மணல்+ஊர் = மணலூராம் மணல் என்பதும் ஊர் என்பதும் சுத்த தமிழ் மொழிகளாம். ஆகவே மஹாபாரத யுத்த காலத்தில் தென் இந்தியாவில் தமிழ் பாஷையானது பரவியிருந்ததென்பதற்கு இது ஒரு முக்கிய ஆதாரமாம்: எனவே 'தோகை' என்பதைப்போல் "மணலூர்' எனும் பதமும் தமிழ் அபிமானிகளுக்கு நடுபெரும் ஊன்றுகோலாம். மஹாபாரத யுத்தமானது சுமார் கி. மு. 1500 வருடத்தில் நடந்ததாக எண்ணப்படுகிறது. தமிழ்ச் சங்க நூல்களில் ஊதியஞ் சேரல்" எனும் சேர அரசன் பாண்டவர்களுடைய சைனியத்திற்கு உணவிட்டதாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டும். ஆகவே இன்றைக்கு 3500 வருடங்களுக்குமுன்பே தமிழ் பாஷை வழக்கத்திலிருந்ததாகவும் ரூபித்தபடியாகும். மஹாபாரதத்தினும் புராதன சமஸ்கிருத கிரந்தமாகிய வால்மீகி ராமாயணத்தில் அயோத்தியா காண்டத்தில் 10ஆவது சர்க்கத்தில் திராவிடம் எனும் தேசம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் 41வது சர்க்கத்தில் தெற்கே சோழ பாண்டிய, கேரள தேசங்களிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டியர்களுடைய பழைய ராஜதானியாகிய கவாடபுரமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் கருதுங்கால் சர்ஜான் மார்ஷல் என்பவர் இற்றைக்கு 5000 வருடங்களுக்குமுன் திராவிடர்கள் எனும் ஜாதியார் சிறந்த நாகரீகத்துடன் வாழ்ந்தவர் என்று கூறியது மிகையன்று என்று நாம் கூறலாம். அத்திராவிடர்களுடைய பாஷை தமிழ் பாஷையென்பது இனி நாம் கூறுமலே விளக்கமாம்.

தமிழ் பாஷையானது மிகவும் புராதனமான பாஷைகளில் ஒன்று என்பதற்கு, மேற்கூறிய ஆதாரங்களன்றி, இவ்விஷயங்களில் நிஷ்பட்ச

பாதமாய் ஆராய்ந்தறியத்தக்க மேல்நாட்டு அறிஞர்களுடைய அபிப்பிராயமும் நமக்குக் கிடைத்திருககிறது. டாக்டர் கால்ட்வெல் தமிழ் பாஷையானது ஆரிய பாஷையைப் பார்க்கிலும் பழமையான பாஷையாயிருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளார்; தமிழ் மொழி மிகவும் புராதனமானது என்பதற்கு 6 நியாயங்கள் எடுத்து விவரித்திருக்கிறார்; அன்றியும் தமிழானது திராவிட பாஷைகளுக்குள் எல்லாம் மிகவும் பழமையானது என்றும் கூறியுள்ளார். எட்வர்ட். பி. ரைஸ் (Edward P rise) என்பவர் திராவிடர்கள், தற்காலம் அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே ஆதிகால முதல் இருந்திருக்கிறதாகக் காண்கிறது என்று சொல்லியுளார். திராவிட பாஷைகளுக்குள் தாய் பாஷையாயிருந்தது தமிழ் என்று காலஞ்சென்ற, "மனோன்மணியம்" நூலாசிரியராகிய சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களைப்போன்ற தமிழ் வித்வான்கள் கூறியதன்றி, பாஷா தத்துவ சாஸ்திரம் பயின்ற, பல ஆங்கில வித்வான்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். கால்ட்வெல் துரை, மங்கோலிய பாஷைக்கும் திராவிட பாஷைகளுக்கும் மிகவும் பொருத்தம் இருப்பதாகக் கூறியுளார். அன்றியும் " ஆஸ்திரேலியா தீவின் மேற்குப் பாகத்திலும் தெற்குப் பாகத்திலும் உள்ள சுதேச ஜாதியார் பேசும் பாஷையில், நாள், தீ, அவள், நாம் முதலிய பதங்கள் அநேகமாய் சென்னை ராஜதானியில் மீன் பிடிக்கும் ஜாதியார் உபயோகிக்கும் தமிழ் பதங்களேயாம். ஆகவே பழையதான தமிழ்மொழி ஆஸ்திரேலியாவரையில் பரவி யிருக்கவேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார்கள். பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன், இப்பொழுது சமுத்திரமாயிருக்கும் பாகமெல்லாம் பூமியாயிருந்து. தென் இந்தியாவுடன் ஆஸ்திரேலியா கலந்திருந்ததாக பூதத்வ சாஸ்திரிகள் எண்ணுவது கவனிக்கத்தக்கது.

இனி தாய் பாஷையாகிய தமிழிலிந்து தெலுங்கு, கன்னடம் மலையாளம் முத்லிய பாஷைகள் கிளைகளாகப் பிரிந்ததைப்பற்றி சிறிது ஆராய்வோம். பாஷா தத்துவ சாஸ்திரத்தை பட்சபாதமில்லாமல் ஆராயும் அறிஞர், மேற்குறித்து திராவிடர்களுடைய ஆதிபாஷை தமிழ் என்றும், அதனினின்றும், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் முதலிய பாஷைகள் அநேக நூற்றுண்டு முன்பாக பிரிந்தன என்றும் தற்காலம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

சாதாரணமாக பாஷைகள் பேசப்பட்ட பாஷைகளாக மாத்திரம் இருக்கும்பொழுதுதான், அவைகள் அதிகமாக மாறுதல் அடைகின்றன

வென்றும் எழுதப்பட்ட பாஷைகளான பிறகு அவ்வளவாக மாறுவதில்லை என்றும் பாஷா தத்துவ சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இதன்படி தெலுங்கும், கன்னடமும் தமிழானது எழுதப்பட்ட பாஷையாவதற்கு முன்னரே பிரிந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவதற்கு இடங்களிருக்கிறது. மலையாள பாஷையானது சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்புதான் பிரிந்திருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

தற்காலம், நாம் கேவலம் தெலுங்கு பதங்கள் என்று நினைக்கும்படியான அநேக வார்த்தைகள் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது பழயத் தமிழ் பதங்களாமெனக் கண்டறிவோம். "அங்கடி" எனும் பதம் தெலுங்கே என்று நாம் எண்ணக்கூடும். அங்கடி என்பதற்குக் கடை என்று அர்த்தமாகும்; ஆயினும் சுமார் 1800 வருடங்களுக்முன் எழுதப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் எனும் நூலை ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் அதில் 'அங்காடி' என்னும் பதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே அர்த்தத்தில் அன்றியும் நாள்'அங்காடி' பகற்கடை இரவங்காடி (இராக்கடை)யென்றும் சொற்றொடர்களும் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரியாகவே சுத்த தெலுங்கு பதங்கள் என்று நாம் எண்ணக்கூடிய சில பதங்கள், பூர்வீக தமிழ் மொழிகளின் மருவே, என்று ரூபிக்க அவற்றுள் சிலவற்றை அடியிற் குறிப்போம்.

தெலுங்கு பதம்	அர்த்தம்	பூர்வீக தமிழ் பதம்
அட்டமு	குறுக்கு	அட்டம்
தமாலபாகு	வெற்றிலை	தமாலம்
அத்தமு	கண்ணுடி	அத்தம்
குக்கா	நாய்	குக்கன்
கோதி	குரங்கு	கோந்தி
வ்ராயி	எழுது	வரை
பெண்டு	பெண்	பெண்டு
முகிசினதி	முடிந்தது	முகிந்தது
அவ்வா	பாட்டி	ஔவை
தல்லி	தாயார்	தல்லி

இச்சந்தர்ப்பத்தில் "அக்கடா," தாரி என்றும் சாதாரணமாகத் தெலுங்கு பதங்கள் என்று எண்ணப்படுபவைகளை கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் அவரது ராமாயணத்தில் தமிழ் பதங்களாக உப

யோகித்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. நாம் சற்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் ஏறக்குறைய எல்லா தெலுங்கு பதங்களும், புராதனமான தமிழ் பதங்களின் மருவேயாம் என்று புலப்படும்.

மேற்சொன்னபடியே கன்னடமும் தமிழிலிருந்து பிரிந்தது என்பதை ரூபிக்கலாம்; இதற்கு சில உதாரணங்கள் அடியிற் குறிப்போம்:—

கன்னடம்	அர்த்தம்	பழய தமிழ் மொழி
மாது	வார்த்தை	மாற்றம்
தந்தெ	தகப்பன்	தந்தை
மனெ	வீடு	மனை
கள்ள	திருடன்	கள்ளன்
துப்பா	நெய்	துப்பு
உகரு	நகம்	உகிர்
ஒலெ	அடுப்பு	உலை
திங்களு	மாசம்	திங்கள் (சந்திரமான மாசம்)
சிக்கது	அகப்பட்டது	சிக்கியது
கண்டு	ஆண்	கண்டு (கண்டு பூனை)
ஹாலு	பால்	பால்

(தமிழ் பா பெரும்பாலும் கன்னடத்தில் ஹாவாகிறது.)

மேற் சொன்னபடியே மலையாள பாஷையிலும் சில உதாரணங்களைக் குறிப்போம்:—

மலையாளம்	அர்த்தம்	பூர்வீக தமிழ்
பறை	சொல்	பறை
ஊண்	சாப்பாடு	உணவு
ஞான்	நான்	யான், ஞான்
வள்ளம்	நீர்	வெள்ளம்
அச்சன்	கம்பன்	அச்சன்
நோக்கு	பார்	நோக்கு

மலையாளமானது முக்கியமாக வினைச் சொற்களின் முடிவுகளை நீக்கிவிட்டது; அன்றியும் அநேகம் சம்ஸ்கிருத மொழிகளை தன்னுட் சேர்த்துக்கொண்டது. இந்த திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தில் ஓர் மலையாள

ஜாதியர் பேசும், தமிழும் மலையாளமும் கலந்த பாஷைக்கு மலை பாஷை என்றும் பெயர் இருப்பது குறிக்கத்தக்கது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெலுங்கு முதலிய பாஷைகளிலிருந்து தமிழ் பதங்கள் உண்டாயிருக்கலாகாது என்றே கேள்வி பிறக்கக் கூடும்; அப்படி எண்ணுவதற்கில்லை என்பதற்கு சில உதாரணங் களைக் கருதுவோம். வெண்ணை என்பது தமிழ் பதம், தெலிங்கில் இதற்கு வென்ன (వెన్న) என்று பெயர்; வெண்ணெய் என்பதற்கு வெள்+நெய், என்று பிரித்து அர்த்தம் கூறலாம். வென்ன என்பதற்கு அவ்வாறு அர்த்தம் கூறமுடியாது; இங்ஙனமே, தேங்காய் என்பது தெங்கின்காய் என்பதாம் (சிலர் இது தென்+காய் தேங்காய் என்ருயது என்று கூறுவாருமுளர்) இதற்கு தெலுங்கு பதமாகிய டெங்காய் என்றும் பதத்தை அவ்வாறு பிரித்து அர்த்தம் செய்யமுடியாது.

மற்ற உதாரணங்கள்:—சோம்பேறி, தமிழ்—சோமாரி தெலுங்கு; சிற்றெலி—சிட்டெலுகா; இங்ஙனமே ஊறுகாய் எனும் தமிழ் பதத்தையும் ஊறுகாய எனும் தெலுங்கு பதத்தையும் உணருங்கள்.

இந்த தமிழ் மொழி பேசுபவர்கள் 1921 ஜனத் தொகைக் கணக் கின்படி 25 மிலியனும். தற்காலம் தமிழ்மொழி வழங்கும் ஜில்லாக் கள் சென்னை ராஜதானியில் செங்கல்பட்டு, தஞ்சாவூர், மதுரை, திருச் சிராப்பள்ளி, ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, தென் ஆற்காடு, கோய முத்தூர், சேலம், சித்தூர், நெல்லூர் ஜில்லாக்களின் சில பாகம், அன்றி யும் இலங்கைத் தீவில் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு முதலிய இடங்கள். மேலும் ரங்கூன், பினுங்கு, சிங்கப்பூர், மோரீசு (Mauritius) முத லிய இடங்களிலும் வழங்குகிறது. அன்றியும் பெங்களூர், பல்லாரி, சிகந்தராபாத் முதலிய ராணுவங்கள் தங்குமிடங்களிலும் கொஞ்சம் வழங்கப்படுகிறது.

நமது தமிழ் பாஷையில் 58500 மொழிகள் இருப்பதாக ஒரு வாறு கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் என்னவென்ருல் மனிதர்களால் சாதாரணமாக பேசப்பட்டு வரும் பாஷைகள் எந்நேரமும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும். தமிழ் மொழியிலும் இந்நியாயப்படி, புராதனமான சில மொழிகள் வழக்கற்று மடிந்து போயிருக்கவேண்டும், நூதனமான பல மொழிகள் பிறந் திருக்கவேண்டும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது ஒரு பாஷையின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாம்.

செந்தமிழ்—கொழுந் தமிழ்

மேற்சொன்னபடி, ஆதிகாலத்திலேயே தமிழ் மொழியானது மாறு தலையடையத் தொடங்கிற்று என்பதற்கு பூர்வத்திய தமிழ் செந்தமிழ் நாடு, கொழுந் தமிழ்நாடு என்று பிரிக்கப்பட்டதே அத்தாட்சியாம். செந்தமிழ் நாடு என்பதற்கு, சுத்தமான கலப்படமில்லாத தமிழ் மொழிகள் பேசப்பட்ட தேசம் என்று பொருளாம்; கொழுந் தமிழ் நாடு என்பதற்கு தமிழ் மொழிகள் கொஞ்சம் மாறுபாடு உடையன வாய்ப் பேசப்படும் நாடு என்று பொருள் கொள்ளலாம். முற்காலத்தில் செந்தமிழ் நாட்டின் எல்லை "வைகையாற்றின் வடக்கு, மருதையாற் றின் தெற்கு, கருவூரின் கிழக்கு, மருவூரின் மேற்கு" என்று கூறப் பட்டிருக்கிறது. கொடுந் தமிழ் நாடென முற்காலத்தில் கூறப்பட் டவை:—தென்பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்கா, வேணாடு பூழி, பன்றி, அருவா, அருவாவதலை, சீதம், மலாடு, புனனாடு, எனப் **பன்னிரண் டாம்.** அன்றியும் சிலர் செந்தமிழ் நாடென்பது பாண்டி நாடென்றும், மற்றும் சிலர். சோழ நாடென்றும் கூறியுள்ளார்: அவர்கள் அவ்வாறு கூறியதற்கு தத்தம் நாட்டின் மீது அவர்களுக்கிருந்த அபிமானம் தான் காரணம் என்று ஊகிக்கலாம் மொத்தத்தில் ஆராயுமிடத்து செந்தமிழ் என்பது கற்றவர்களால் வழங்கப்பட்ட சுத்த தமிழ் என்றும், கொழுந்தமிழ் என்பது மற்றோரால் வழங்கப்பட்ட சிதைந்த தமிழ் என்றும் எண்ணலாம்.

முத்தமிழ்

பூர்வ காலத்தில் தமிழானது, இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி தமிழ் மொழிகளையும், இயற்றமிழ்மொழி, இசைத் தமிழ்மொழி, நாடகத் தமிழ் மொழி, என மூன்று வகையாகக் கருதலாம்.

(1) **இயற்றமிழ்மொழி** என்பது சாதாரணமாக நாம் செய்யுட் களிலும் வசன நடையிலும் உபயோகிக்கும் சொற்களாம்; அவை களுக்கு உதாரணங்கள் கொடுப்பது மிகையாம்.

(2) **இசைத் தமிழ்மொழிகள்** தமிழர்களுடைய சங்கீதத் தைச் சார்ந்த மொழிகளாம், இதற்கு உதாரணமாக குறிஞ்சி, தக்கை, கொல்லி, கௌவாணம், முதலிய பண்களின் பெயர்களையும், குரல், துத்தம், கைக்கிளை. உழை முதலிய ஸ்வரங்களின் பெயர்களையும்,

யாழ், தண்ணுமை, குழல், துடி முதலிய வாத்தியங்களின் பெயர்களை யும் கூறலாம்.

(3) **நாடகத் தமிழ் மொழிகள்** தமிழ் நாடகப் பகுதியின்கண் உபயோகிக்கப்பட்ட மொழிகளாம்; இதற்கு உதாரணமாக அல்லியம், கொடுகொட்டு, தோற்பாவை, குரவை முதலிய கூத்துகளின் பெயர் களையும், பிண்டி, பிணையல் எழிற்கை, தொழிற்கை, முதலிய அபிநயத் திற்குரிய மொழிகளையும், எழுதி, சோடிணை வேழம்பர், ஒட்டவனே, முதலிய சொற்களையும் கூறலாம்.

இலக்கணப் பிரிவு

பூர்வ இலக்கண ஆசிரியர்கள் தமிழ் சொற்கள், **இயற்சொல், திரிசொல், திசைச் சொல்**, வட **சொல்** என்று நான்கு வகையாகப் பிரிந்திருக்கின்றனர்.

(1) **இயற் சொல்** என்பது செந்தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் சொல்லாம். இதற்கு இலக்கணம் "இயற் சொற்றுமே. செந்தமிழ் நிலத்து, வழக்கொடு சிவணித் தம் பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே" என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இதன்பொருள் "செந் தமிழ் நிலத்தின் கண்ணே, வழங்குதலொடு பொருந்தி, அச்செந்தமிழ் நிலத்தும், கொடுந் தமிழ் நிலத்தும், கேட்போர்க்குத் தத்தம் பொருள் வழுவாமல் ஒலிக்கும் சொல்லாம்" என்றவாறு. உச்சிமேற்புலவர் கொள் நச்சினார்கினியர் இதற்கு "திரியின்றி இயல்பாகிய சொல்லாவன, நிலம், நீர், வளி, சோறு, கூழ் பால், மக்கள், மரம், தெங்கு, கழுகு, என்றும் தொடக்கத்தன" என்று உரை எழுதியுள்ளார்.

(1) **திரிசொல்** என்பது செய்யுளில் மட்டும் வழங்குதற் குரிய சொற்களாம். இயற்றமிழ் சொற்கள் செய்யுளில் உபயோகப்படும் பொழுது, எதுகைக்காகவோ, மோனைக்காகவோ, சீர் முதலியவற்றின் இலக்கணங்களுக்காகவோ, சற்று மாற்றப்பட்ட சொற்களாம்.

" ஒரு பொருள்குறித்த வேறு சொல்லாகியும்
வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகியும்
இருபாற்றென்ப திரி சொற்கிளவி "

என்பது சூத்திரம். இதன் பொருள். " அவ்வியற் சொல் திரிந்த திரி சொல்லாகிய சொல்லை ஒரு பொருளைக் குறித்து வரும் பல

சொல்லாயும், பல பொருளைக் குறித்துவரும் ஒரு சொல்லாயும், இரு வகைப்படும்" என்பதாம். திரி சொல் என்பது திரிந்துவரும் சொல். மேற்சொன்ன இயற்சொல்லில் திரிக்கும்பொழுது. அதன் எழுத்து சிறிது நிரம் மாறுவனவும், அந்த இயற்சொற்களையே பிற சொற்களால் முழுவதுவும் மாற்றுவது மான இருவகையாம்," இதற்கு அடியிற்கண்ட உதாரணங்களை நச்சினார்க்கினியர் கூறியுளார் ;—

இயற்சொல்	சிறிது திரிந்தது	முழுவதும் திரிந்தது
கிளி	கிள்ளை	தத்தை
மயில்	மஞ்ஞை	பிணிமுகம்
மலை		வெற்பு

இவை ஒரு பொருள்குறித்த வேறு சொல்

உந்தி	யாழ்ப்பந்தல்	
அனகு	கோழி	இம் மூன்று சாதியின்
	கூகை	பெண்பாற் படும்
	மயில்	பெயர்.

மேற்சொன்னவை பெயர்த் திரி சொல் உதாரணங்கள்.

கேட்ஹீமாயின், செப்பீமன், ஈங்குவந்தித்தாய், புகழ்ந்திடுமல்லரோ, என்மனார், என்றிகினோரே, பொலாங்குரைத்து, இவை சிறிது திரிந்தவினைத்திரி சொற்கள். இவை போன்றவை செய்யுட்களுக்காக புலவர் திரித்துக்கொண்ட சொற்களாம்" என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ளார். கோடி (கொடி) இந்திர நாலம் (இந்திர காலம்) சுப்பிர மண்ணியன் (சுப்பிரமண்யன்) என்பவற்றைக் கூறலாம்.

(3) **திசைச் சொல்** என்பது வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்து தமிழில் வழங்கப்படும் சொற்களாம். இதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கொடுத்திருக்கும் உதாரணம் "குடாவடியுறியம்" (கரடிக் குட்டி). இதற்கு இலக்கண சூத்திரம்.

> செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துள்
> தங்குறிப் பிறவே திசைச்சொற்கிளவி"—என்பதாம்.

இதன் பொருள். "திசைச் சொல்லாகிய சொல்; செந்தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்தும், தாம் குறித்த பொருளையே

விளக்கும் தன்மையுடையன என்பதாம். மேற்குறித்த பன்னிரு நிலம் :—பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு. தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு. மலையநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலை. இப்பன்னிரண்டையும் சூழ்ந்த பன்னிரண்டு நாடுகள் :—சிங்களம், பழந்தீவு, கொல்லம், கூபம், கொங்கணம், துளுவம், குடகம். கருநடம், கூடம், வகுடு. தெலுங்கு, கலிங்கம்.

நச்சினார்க்கினியர் திசைச் சொல்லுக்குக் கூறிய உதாரணங்கள்:—

ஆ, எருமை, என்பதை தென்பாண்டிநாட்டார் பெற்றம் என்கின்றனர்.

தாய்	குட்டநாட்டார்	தள்ள
நாய்	,,	ஞெள்ள
தந்தை	குடநாட்டார்	அச்சன்
வஞ்சர்	கற்காநாட்டார்	கையர்
ஏடா	சீதநாட்டார்	ஏறுவன்
தோழி	,,	இருளை
தம்மாமி	,,	தந்துவை
தாய்	பூழிநாட்டார்	ஏமலி
சிறுகுளம்	,,	பாழி
செய்	அருவாநாட்டார்	சேறு
சிறுகுளம்	சிங்களம்	கேணி
குறுணி	அருவாவடநாட்டார்	குட்டை
ஐயோ	சிங்களம்	அந்தோ
சொல்	வடுகு	செப்பு
மாமரம்	துளுவம்	கொக்கு

(4) **வடசொல்** என்பது வடக்கு பாஷையாகிய சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழ் பாஷைக்கு வந்த சொல்லாம். இதற்கு தொல்காப்பிய சூத்திரம் :

வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தோரீஇ
யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே " என்பதாம்.

இதன்பொருள். " வடசொல்லாகிய சொல். உரப்பியும், எழும்துங் களத்தும்; கூறும் வடவெழுத்துக்களின்நீங்கி இருசார்மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தாற் இயன்ற சொல்லாம் " என்றவாறு. இதற்கு

உதாரணமாக, நச்சினார்க்கினியா இருவகைச் சொற்களைக் கூறி யுள்ளார் :—

சான்றோர் **செய்யுட்கண் வருவன** :—வாரி, மேடு, குங்குமம். மணி, மானம், மீனம், லீகம், வேணு, காரணம், காரியம், நிமித்தம், காரகம்.

மற்றவர் **செய்யுட்கள் வருவன** :—மலம், அமலம், மூலம் கோயம், ஞானம், ஞேயம், தாமலம், புராமதிலகம், நாமம், யானம், உள்பலம்.

வடசொற்கள் பிற்காலத்து இலக்கண நூலாசிரியர்களால் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விருவகையான **தற்சமம், தத்பவம்** என்பவையாம். தற்சமம் என்றால் அதற்குச் சமானமானது என்று பொருள்படும். இதற்கு உதாரணமாக, காரணம், உபமானம், உத்தரம், கமலம் முதலியவற்றைக் கூறலாம். மேற்சொன்ன மொழி களெல்லாம் சம்ஸ்கிருதத்திலிருக்கும் உச்சரிப்புடனேயே ஏறக்குறைய தமிழிலும் அப்படியே வழங்கப்படுகிறன. தற்பவம், தமிழில் திரிந்து வரும் வட சொல்லைக் குறிப்பதாம். தற்பவம் என்றால் அதனின்றும் உண்டானது என்று பொருள். தேயு (தேஜஸ்) விண்ணப்பம் (விஞ்ஞா பனம்) தேதி (திதி) முதலியவற்றை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். வடமொழியிலிருந்து, மேற்சொன்னபடி தமிழில் வந்திருக் கும். சொற்கள் ஆயிரக் கணக்காயுள்ளன. இவைகளைப் பற்றி பிறகு நாம் பல விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டி வரும். இங்கு தமிழுக்குரிய 18 மெய்யெழுத்துகளன்றி, சிறந்த எழுத்துகளாகிய, ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, க்ஷ முதலியவைகளுடன் கூடிய பதங்கள் சாதாரண மாக சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த பதங்களாகும், என்பது கவனிக்கத் தக்கது, உதாரணங்கள்.

ஜ	ஷ	ஸ	ஹ	க்ஷ
லஜ்ஜை	புஷ்பம்	பிரஹசனம்	பரிஹாசம்	பக்ஷம்
ஜோதி	அதிர்ஷ்டம்	அகஸ்மாத்தாய்	அசஹ்யம்	க்ஷேமம்
பிரயோஜனம்	காஷ்டம்	பாயசம்	ஹஸ்தி	லக்ஷம்
ஜரை	பாஷ்யம்		பரிஹாரம்	
		ஸ்காந்தம்		அக்ஷரம்
ஜீவனம்	நஷ்டம்	பிரசவம்	ஹீனம்	லக்ஷியம்

இடுகுறிப் பெயர்—காரணப் பெயர்

அன்றியும் தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்கள், இடுகுறிப் பெயர்ச்சொற்கள் காரணப் பெயர்ச் சொற்கள் என்று இரண்டு முக்கிய பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பிரிவானது எல்லா பாஷைகளிலும் உண்டு. இவ்வுலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஒரு பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்ன காரணத்தினுல் இன்ன பொருளுக்கு இப் பெயர் வைக்கப்பட்டதென்று நமக்குத் தெரியுமாயின் அது காரணப் பெயராகும்; அக்காரணம் தெரியாத பெயர்களுக்கு எல்லாம் இடுகுறிப் பெயர்களாக மதிக்கப்படுகின்றன; ஆதியில் மனிதன்பேசத் தொடங்கிய காலத்தில் அவன் ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் பெயர் வைத்ததற்கு ஏதாவது காரணம் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. தொல்காப்பியர் தமிழ் மொழிகளைப்பற்றி இங்ஙனமே அபிப்பிராயப்படுகிருர். அக்காரணத்தை நாம் மறந்து போன பிறகு அப் பெயர்களுக்கு எல்லாம் இடுகுறிப் பெயர்களாக நம்மால் தற்காலம் மதிக்கப்படுகின்றன. காரணத்தைக் கண்டுபிடிப்போமாயின் அவைகளைக் காரணப்பெயர் பகுதியில் சேர்க்க வேண்டியவர்களாகிறேம். ஆதி காலத்து மனிதன், தேள், பூனே, எலி என்று அப்பிராணிகளுக்கு ஏன் அப்பெயர் வைத்தாற் என்று நாம் அறியோம். ஆகவே அம்மொழிகள் இடுகுறிகளாக மதிக்கிறேம். தேள் என்பதற்கு தீள் என்று வைத்திருக்கலாகாது? பூனே என்பதற்கு மூஹ என்று ஏன் வைக்கவில்லை? எலி என்பதை அவன் இலி என்று ஏன் அழைத்திருக்கலாகாது? என்று கேட்டால், அதற்கு நம்மால் பதில் சொல்ல தற்காலம் முடியவில்லை. இந்த ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் ஏதாவது பெயர் வைக்க வேண்டி இப்பெயர்களை இட்டிருக்க வேண்டும். ஆதிகாலத்தில் என்றுதான் கூறக்கூடும். சில பிராணிகளுக்குப் பெயர் வைத்ததற்கு நாம் காரணம் கூறக்கூடும். அப்படிப்பட்ட பெயர்கள் காரணப் பெயர்களாக மதிக்கிறேம், காக்கைக்கு அப்பெயர் வைத்ததற்கு கா கா என்று அது கூவுகிற சப்தத்திலிருந்து ஒலிப் பெயராக வந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனமே குயில் என்கிற பெயரும், அப்பட்சி செய்யும் கூ என்ற சப்தத்தி இன்றும் வந்திருக்க வேண்டுமென்று டாக்டர் கால்ட்வெல் கூறுகிருர். இந்த நியாயத்தை நாம் ஒப்புக்கொண்டால் குயில் எனும் பதம் காரணப் பெயராகும், ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் இடுகுறிப் பெயராதும். எருமை எருது என்னும் பதங்கள், ஏர் என்னும் பதத்திலிருந்து வந்தன.

அதாவது ஏரில் கட்டியிழுக்க உபயோகமாகும் ஜந்துக்கள், என்று கால்ட்வெல் துரை கூறியுள்ளார். இது உண்மையாயின் இவ்விரண்டு பெயர்களும் காரணப் பெயர்களாகும். கோநாய் என்பது நாய் என்கிற பதத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம். கோ+நாய் அதாவது நாய் வர்க்கத்தில் அதிக பலமுள்ளது. சிறந்தது, அரசனைப் போன்றது. என்று பொருள் படலாம்; அப்படியாயின் இது காரணப் பெயராம். வெற்றிலை என்பது வெறும்+இலை, எனவும் கற்கண்டு என்பது கல்+கண்டு எனவும், வந்த காரணப் பெயர்கள் என்று எல்லோரும் அறிவார்கள். இப்படியே ஒவ்வொரு பொருளின் பெயரையும் எடுத்துக் கொண்டு, அது இடுகுறிப் பெயரா, காரணப் பெயரா என்று ஆராயலாம். இவ்வாறு செய்வது மிகவும் பயனைத் தரும் என்பதற்கு ஐயமின்று. இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு தமிழ் அறிஞர் ஆதியில் அசைச் சொற்களுக்கும் அர்த்தமிருந்தன. அவைகளை பிறகு நாம் மறந்துவிட்டோம் என்று கூறினராம்.

மேலும் ஒரு பொருளுக்கு இடுகுறிப் பெயரும் இருக்கலாம் காரணப் பெயரும் இருக்கலாம். **மான் என்கிற** பதத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். ஆதி தமிழ் மனிதன் மான் என்கிற ஜந்துவிற்கு, ஏன் அப்பெயர் வைத்தான் என்று நாம் அறிகிலோம். ஆகவே அப் பதத்தை இடுகுறியாக மதிக்கிறோம்; ஆயினும் அதே சந்துவிற்கு புல்வாய் என்கிற பெயரும் தமிழில் உண்டு. இது காரணப் பெயராகும். புல்+வாய்=புல்வாய்; எந்நேரமும் புல்லை மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் (மென்றுகொண்டிருக்கும்) வாயையுடைய பிராணி என்பது இப்பதத்திற்கும் பொருளாம், ஆகவே இது காரணப் பெயராயது. இப்படியே புலி என்பதற்கு தெற்கே கடுவாய் என்கிற பெயர் உண்டு. புலி இடுகுறிப் பெயராம், கடு+வாய்=கடுவாய், கடுமையான வாயையுடையது காரணப்பெயராம். இதத்தகைய உதாரணங்கள் பல உள அவைகளைக் கூறப்புகின் பெருகும் இதனுடன் விடுத்தோம். பொதுவில் தமிழ் நாட்டில் ஆதிகாலத்தில் கிடைத்துள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் இடுகுறிப் பெயர்களுண்டென்று ஒருவாறு கூறலாம். அன்றியும் அயல்நாட்டிலிருந்து வந்த பொருள்களுக்கெல்லாம் அவைகள் கிடைக்கும் தேசங்களில் அவைகளுக்கு வழங்கிவந்த பெயர்களையோ, அல்லது காரணப் பெயர்களையோ வைத்தனர் என்று மொத்தத்தில் கூறலாம்; இதைப்பற்றிக் கருதுமிடத்து, பூ, காய் கறி மர வர்க்கங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஆராய்வோம்.

மா, பலா, வாழை முற்காலத்தில் தமிழ் அகத்தில் வளர்ந்தோங்கின செடிகளாம்; ஆகவே அவற்றின் பூ, பிஞ்சு, காய், கனி முதலியன தமிழ்ச் சொற்களால் குறிக்கப்பட்டன. பூர்வத்தில் தமிழில் முப்பழம் என்றது, மாம்பழம், பலாப்பழம், வாழைப்பழமாம். இவைகள் இடுகுறிப் பெயர்களாம். தமிழ் நாட்டிலேயே பூர்வத்தில் உற்பத்தியான அவரை, வண்டை, கத்திரி, முருங்கை, பாகல், அகத்தி, சுரை முதலிய காய் கறிகளின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் இடுகுறிப் பெயர்களே. கிழங்கு வகையில், தமிழ் வழங்கும் தேசத்திற்குரிய சேப்பங்கிழங்கு, கருணைக் கிழங்கு, வள்ளிக் கிழங்கு முதலியனவும் இடுகுறிப் பெயர்களே கிழங்கு எனும் தமிழ்ச்சொல் பூமியின் கீழிருந்து வெட்டி எடுக்கப்படுமதலால், அப்பெயர் கொண்டது என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இங்ஙனமே கீரை வர்க்கத்தில் வாலைக்கீரை, முளைக்கீரை, ஆரைக்கீரை முதலியவற்றைக் கூறலாம். ஆயினும் இவற்றுள் சில காரணப் பெயர்களாகவும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக அறுகீரையைக் கூறலாம்; இதை சாதாரண ஜனங்கள் அரைக்கீரை என்று கூறுகிறார்கள். அரைக்கீரை என்பது அறுகீரை என்பதின் மருவென்று இதைப்பற்றிக் கூறும் பதார்த்தகுண சிந்தாமணி முதலிய வயித்திய நூல்களால் அறிகிறோம். இக்கீரையானது மற்றக் கீரைகளைப்போல் அல்லாமல், அறுத்துக்கொணடே வந்தால் வளர்ந்துகொண்டே வரும், ஆகவே இதற்கு அறு கீரை யெனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. புளியாரை என்பது அரைக்கீரை வகையில் புளிப்பிணையுடையதாம். பொன்னுங்கண்ணிக் கீரை என்பது பொன்னும் கண்ணுக்குக் கீரை, என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இதன் மூலமாக நமது முன்னோர்கள் சில பதார்த்தங்களுக்குப் பெயர் வைத்தபொழுது, அவற்றின் குணத்தை வெளிப்படுத்தும்படியான பெயர்களே வைத்திருக்கின்றனர் என்று நாம் கூறலாம்.

இது நிற்க தமிழகத்தில் உண்டாகாது வெளிதேசங்களி லிருந்து இங்கு கொணரப்பட்ட பதார்த்தங்களுக்குப் பெரும்பாலும் அத்தேசங்களில் வழங்கிவரும் பெயர்களாவது, அல்லது காரணப் பெயர்களாவது வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் சில உதாரணங்களை ஆராய்வோம். ஆப்பில் (Apple) என்பது மேனாட்டிலிருந்து நமது தேசத்திற்கு வந்தது. இதற்கு ஆங்கில மொழியாகிய ஆப்பில் என்கிற பதமே உபயோகிக்கப்படுறது. அன்னாசிப் பழம் என்பது நமது தேசத்தில் ஆதியில் உண்டானதல்ல. வெளி தேசத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு

பிறகு இங்கு பயிர் செய்யப்பட்டது. அன்னாசி என்கிறபதம் போர்த்து கேயர் பாஷையிலுள்ள "அனனஸ்" என்கிறமொழியிலிருந்து நாம் எடுத்துக்கொண்டோம். இப்பழத்தைத் தரும் செடியானது முதல்முதல் தென் அமெரிக்காவில் உற்பத்தியானதாம். அங்கு பிரெஜீலியர் பாஷையில் "நாநாஸ்" என்று பெயருடையதாம். **சர்க்கரை** என்பது வெளி நாட்டிலிருந்து வந்ததென எண்ணப்படுகிறது. சீனி சர்க்கரை சீன தேசத்திலிருந்து வந்ததாம். பழைய தமிழ்ப் பெயர் வெல்லம் என்பதாம். **பரங்கிச் சக்கை** என்பது வெளி நாட்டு வஸ்துவென்று பெயரைக்கொண்டே சொல்லிவிடலாம். இவ்வாறு அநேக பதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளின் பூர்வோத்தரத்தை விசாரித்தல் நமக்கு இன்பத்தையும் அறிவையும் புகட்டும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மிளகாய் என்கிற பதத்தை ஆராய்வோம். இப்பதத்தை படித்துப் பார்ப்போமாயின் மிளகு+காய்=மிளகாய் என்பதாம். மிளகு என்பது இடுகுறிப் பெயராம். மிளகானது சாதாரணமாக மலையாள நாட்டில் உற்பத்தியாகும் வஸ்துவாம். அதற்கும் மிளகாய்க்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று கேட்கலாம். இதற்கு பதில் என்னவெனின் மிளகாய் தமிழ்நாட்டில் பூர்வத்தில் உண்டானதல்ல; வேறு தேசங்களிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பொருள்; மிளகைப்போல் அதுவும் மிகுந்த காரமுள்ள வஸ்துவாயிருந்தமையால், அதற்கு மிளகாய் என்று காரணப் பெயர் உண்டாயிற்று. இதற்குத் தெலுங்கிலும் "மிரியலுகாய்" என்றி பெயர் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதற்கு ஆங்கிலத்தில் சில்லி (Chilli) என்று பெயர். அப்பெயரை ஆராயுமிடத்து தென் அமெரிக்காவில் சில்லி (Chilli) என்கிற தேசத்தில இது ஆதியில் உண்டாகி, பிறகு ஐரோப்பா கண்டத்திற்கு கொண்டுபோகப்பட்டு, இது ஆங்கிலத்தில் 'சில்லி' என்கிற பெயர் கொடுக்கப்பட்டதை நாம் அறிகிறோம். அன்றியும் பூர்வ காலத்தில் கப்பல்கள் மூலமாக மலையாள தேசத்திற்கு மிளகாய்கள் முதன் முதல் கொண்டு வரப்பட்டனவென்பதற்கு, அத்தாட்சியாக மலையாள தேசத்தில் இதற்கு "கப்பல் மிளகு" என்கிற காரணப் பெயர் வந்தது கவனிக்கத்தக்கது. "முட்டைகோஸ்" என்கிற பதத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்குப் பொருள் உருண்டையாயிருக்கப்பட்ட "கோஸ்" என்றாகும். கோஸ் என்கிற பதம் தமிழ் பதமன்று. அதனாலேயே இப்பதார்த்தம் வேறு தேசத்திலிருந்து இங்கு கொண்டு வரப்பட்டதென்று நாம் ஊகிக்கலாம் இது ஐரோப்பா கண்டத்தில் சாதாரணமாக வளரும்

பொருளாம்; இது வளருவதற்கு குளிர்ச்சியான பூமிவேண்டும். "கோஸ்பூ" என்று வழங்கப்படுகிற பதார்த்த முமப்படியே. பெங்களூர் அவரைக்காய் என்பது ஆங்கிலத்தில் பிரஞ்சு பீன்ஸ் (French Beans) என்று பெயருடையது, அது பிரான்சு தேச மூலமாக நமது நாட்டிற்கு வந்தது; அவரை வர்க்கத்தை ஒத்திருப்பதால் அதற்கு அவரையென்றும், பெங்களூரில் முதன் முதல் பயிரிடப்பட்டபடியால் பெங்களூர் அவரைக்காய் என்றும் பெயர் வந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனமே பெங்களூர் கத்தரிக்காய் என்று ஒரு பதார்த்தம் சென்னையில் விற்கப்படுகிறது. தற்காலம் இதற்கும் நமது நாட்டுக் கத்திரிக்காய்க்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆயினும் வெளி உருவத்தில் கத்திரிக்காயை கொஞ்சம் நிகர்த்திருபபதால் இதற்கு பெங்களூர் கத்தரிக்காய் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. இதே பதார்த்தத்திற்கு பெங்களூரில் சீமை கத்திரிக்காய் என்று பெயர்? இதனால் இப்பதார்த்தம் சீமையிலிருந்து பெங்களூர் மூலமாக இங்கு வந்து சேர்ந்ததென ஊகிக்கலாம். உருளைக் கிழங்கு எனும் பதத்தை எடுத்துக்கொள்வோம் உருளை + கிழங்கு = உருளைக் கிழங்காம்; உருளையாயிருக்கிற கிழங்கு என்று பொருள்படும்; ஆகவே இது காரணப் பெயராகும். இது காரணப் பெயராயிருப்பதானல் வெளி ஊரிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்று ஒருவாறு நிர்ணயிக்கக்கூடும்; வாஸ்தவமும் அப்படித்தான். ஐர்லாண்டு (Ireland) முதலிய மேனாட்டு தேசங்களில் முதன் முதல் உற்பத்தியாக்கப்பட்டு, ஐரோப்பியர் மூலமாக நமது நாட்டிற்கு வந்த பதார்த்தமாகுமிது. வெளி தேசங்களிலிருந்துவரும் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம், சீமை என்கிற மொழியைச் சேர்த்து பெயரிட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவும், உதாரணமாக சீமை அவரை, சீமை தக்காளி முதலியவற்றைக் காண்க.

திராட்சை என்பது "திராக்ஷா" எனும் வடமொழியாம். பதத்தை நோக்குமிடத்தே அது சுத்த தமிழ்மொழியல்லவென்று தெரிகிறது. இத்திராட்சையானது வட இந்தியாவிலிருந்து தென்னாட்டிற்கு வந்ததென்பதை நாம் அறிகிறோம். மதுரை முதலிய இடங்களில் இதற்குக் கொடி முந்திரி என்கிற பெயர் வழங்குகிறது; கொடிகளில் உண்டாகும் முந்திரி எனும் காரணப் பெயராம். தீராட்சி என்பது தீவு திராட்சை என்பதின் சிதைவாம். இப்பதத்தை நோக்குமிடத்து இது தீபங்களிலிருந்து நமது நாட்டிற்கு பூர்வம் கொண்டுவரப்பட்டதென விளங்கும். மொலாம் பழம் என்பது ஆங்கில மெலன் (Melon) என்

பதிலிருந்துவந்தது. இதுவும் வெளி தேசத்திலிருந்து இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட வஸ்துவாம். இவ்வாறே ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தின் பெயரையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். ஆயினும் அவ்வாறு செய்ய அவகாசமில்லாதபடியால், புகையிலை என்கிற தமிழ்மொழியை மாத்திரம் இங்கு ஆராய்ந்துவிட்டு மேலே செல்வோம். புகையிலை என்று புகை + இலை = புகையிலையாம். இதற்கு புகையைத் தரும் இலை என்று பொருள் கூறலாம். ஆகவே இது காரணப் பெயராம்; புகையிலையைச் சுருட்டிப் பிடிப்பதற்கு "சுருட்டு" என்கிற பெயர்; இதுவும் காரணப் பெயராம்; இநுறலாகிய மூக்குத் தூளாகிய பொடியும் காரணப் பெயராம் இப்பதங்களினுல் ஆதிகாலந் தொடங்கி, ஐரோப்பியர் புகையிலையைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்த காலம்வரையில் புகையிலையை உபயோகிக்கும் வழக்கம் நமக்குக் கிடையாது என்று கூறலாமல்லவா ?

இடுகுறிப் பெயர், காரணப் பெயர் என்று நாம் குறித்த இரண்டு பிரிவுகளன்றி, காரண இடுகுறியென்று மற்ருெரு பிரிவு தமிழ் இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு உதாரணமாக சிவ பெருமானது ஒரு பெயராகிய முக்கண்ணன் என்பதை கூறலாம். முக்கண்ணன் என்பது மூன்று கண்களையுடையவன் என்று சாதாரணமாய்ப் பொருள்படும் ஆயினும் விசேஷார்த்தமாக இப்பெயர் இங்கு சிவபெருமானுக்கு உபயோகப்படுவது காரண இடுகுறிப் பெயராம்.

இதர பாஷையிலிருந்து தமிழில் புகுந்த சொற்கள்

உலகில் பேசப்பட்டு வரும் ஒவ்வொரு பாஷையும் சதா காலம் மாறிக்கொண்டே வருகிறதென முன்பே அறிந்தோம்; அதாவது எப்பொழுதும் பழய சொற்கள் மறைந்தும் புதிய சொற்கள் புகுந்தும் மாற்றமடைகிறதென்று, இவ்வண்ணமே நமது தமிழ் மொழியும் மாறிக்கொண்டு வருகிறதென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. ஒரு பாஷையில் இதர பாஷைகளிலிருந்து மொழிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டனவென்பது, அப்பாஷைக்கு அவமானகாரியமாகாது. செழித்தோங்கும் ஒவ்வொரு பாஷையும் மற்ற பாஷைகளிலிருந்து அநேகம் பதங்களை உட்கொண்டே வருகிறதென்பதற்கு ஐயமிற்று. தற்காலத்தில் இங்கிலீஷ் என்றும் வழங்கும் பாஷையில் நார்மன் பிரெஞ்சு (Norman French) லாதின் (Latin) மொழிகளும் ஆயிரக்கணக்காக நுழைத்திருக்கின்றன, அன்றியும் இன்றும்

அநேக இதர பாஷைகளிலிருந்தும் பதங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன; இதனால் இப்பாஷைக்கு என்ன குறைவு? தமிழில் சமஸ்கிருத மொழிகள் இருப்பதைவிட இங்கிலீஷ் பாஷையில் அதிகமான லதீன் மொழிகள் இருப்பதாக ஒரு பாஷா தத்துவ சாஸ்திரியார் கூறுகிறார். நமது தாய்ப் பாஷையாகிய தமிழ் பாஷையினின்றும்கூட இங்கிலீஷ் பாஷையானது சில வார்த்தைகளை இரவல் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறதென்பதை பிறகு ரூபிப்போம். இதனால் இங்கிலீஷ் பாஷைக்கு என்ன தாழ்வு? நாகரீகம் விர்த்தியாகி உலகிலுள்ள ஜாதியாரெல்லாம் ஒருவரோடொருவர் கலக்க ஆரம்பித்த பிறகு கலப்படமில்லாத பாஷையே கிடையாதென்றே ஒருவாறு கூறலாம்,

மேற்சொன்னபடி ஒரு பாஷையில் இதர பாஷை பதங்கள் புகுவதற்கு அநேக காரணங்களுண்டு; முதலாவது அப்பாஷை வழங்கும் நாட்டைச் சுற்றிலும் வேறு பாஷைகள் பேசுபவர்கள் வசிப்பதாம்; இரண்டாவது, வேறு பாஷைகள் பேசுபவர்கள் அந்நாட்டில் வந்து குடியேறுவதாகும்; மூன்றாவது வேறு பாஷை பேசும் அந்நிய நாட்டார் அத்தேசத்துடன் வர்த்தகம் செய்வதாம்; நான்காவதாக, வேறு பாஷை பேசுபவர்கள் அந்நாட்டை ஜெயித்து அரசாள்வதாம்.

இனி இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு தமிழ் பாஷையில் புதிய பதங்கள் புகுந்ததைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

(1) முதலாவது தெலுங்கு பாஷையானது, ஆதி தமிழ் பாஷையிலிருந்து பிரிந்த பாஷையன்று, வேறு பிரத்யேகமான பாஷையென்று நாம் அபிப்பிராயப்படுவோமாயின், ஆந்திர தேசம் ஏற்பட்ட, தமிழ்நாட்டின் வடக்கிலிருக்கும் தேசத்திலிருந்து தெலுங்கு பதங்கள், அதிகமாய் வந்தனவென்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தொல்காப்பிய நூலார், தெலுங்கென்றும் வடுகென்றும் இரு பிரிவாகக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது; வடுகு என்பது வடக்கத்திய பாஷையெனப் பொருள்படும். ஆயினும் தற்காலம் பல பண்டிதர்களால் இவ்விரண்டும் ஒன்றாகவே மதிக்கப்படுகின்றது. "வடுகன் தமிழ் அறியான்" என்று காளமேகப் புலவர் கூறியது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் நமக்கு ஞாபகம் வருகிறது. நமது தமிழ் நாடானது சற்றேறக்குறைய மூன்று பக்கங்களிலும் சமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்டிருத்தலால், வடக்கு வழியாகத் தவிர அன்றி அயல் நாட்டுப் பதங்கள் தமிழில் புகுவதற்கு அதிக சந்தர்ப்பங்கள் இல்லாமற் போயிற்று.

(2) இரண்டாவது ஒரு பாஷையில் புதிய பதங்கள் புகுவதற்குக் காரணம் அந்நியர்கள் அந்நாட்டில் வந்து குடியேறுவதாம் என்று கூறினோம். இம்மார்க்கத்தினுல்தான் தமிழ்ப் பாஷையில் ஆயிரக் கணக்கான சம்ஸ்கிருத மொழிகள் வந்து புகுந்தன வென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. தற்காலம் வழங்கும் தமிழில் அநேக ஆயிரம் சம்ஸ்கிருத பதங்கள் உபயோகிக்கப்படுகிறபடியால் சில சம்ஸ்கிருத அபிமானிகள் சம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்தே தமிழ் உற்பத்தியாயது என்று கூற இடங்கொடுத்தது.

சம்ஸ்கிருத பாஷையை தாய் பாஷையாக உடைய ஆரியர்கள் தமிழ் நாட்டில் குடியேறப் புகுந்தது இன்றைக்கு சுமார் 3000 வருடங்களுக்கு முன்பிருக்கலாம் என்று சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களால் ஒருவாறு கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரன்பானர்ஜீ (Biren Bonnerjea) என்னும் சாஸ்திரஞர் ஆரியர்கள் திராவிடர்களிடம் அணுகிய காலத்தில் ஆரியர்களைவிட திராவிடர்கள் அதிக நாகரீகமுடையவர்களாயிருந்தனர் என்று கூறியிருக்கிறுர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் பூர்வீக தமிழர்களுடைய நாகரீகத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த காலஞ்சென்ற கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பூர்வீகத் தமிழர்கள், சங்கீதம், இலக்கணம், வான சாஸ்திரம், தத்துவ சாஸ்திரம் முதலியன ஆரியர்கள் இங்கு வருமுன்னரே அறிந்திருந்தனரென்றும், அவைகளில், அவர்கள் உபயோகித்த மொழிகள் கேவலம் தமிழ் மொழிகளாம் என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்விஷயத்தில் மிகுந்த ஆராய்ச்சி செய்த கால்ட் வெல் துரையவர்களும் ஏறக்குறைய இதே அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கின்றனர். மேலும் பூர்வீக நாகரீக சாஸ்திரம் என்று சொல்லக்கூடிய ஆர்க்கியாலஜி (Archaeology) என்னும் சாஸ்திர நிபுணர்கள் தற்காலம் மொஹன்ஞ்ஜதரோ ஹாரப்பா முதலிய இடங்களில் திராவிடர்கள் கி. மு. 3000 வருடங்களுக்கு முன்னமே வீடுகள் முதலியன கட்டக், கூடிய நாகரீகத்தை யடைந்திருந்தனர் என்று நிரூபித்திருக்கிறுர்கள்.

இனி வடமொழி யெனப்பட்ட சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தென்மொழி யெனப்பட்ட தமிழில் சமஸ்கிருத பதங்கள் எவ்வாறு கலந்தனவென்று ஆராய்வோம். எல்லா சரித்திரக்காரர்களும், ஆரியர்கள் தென் இந்தியாவில் குடியேறியது, இந்நாட்டை வெற்றி பெறவேண்டும் என்று அல்ல, சாந்தமான மார்க்கங்களினுல்தான், இங்கு புகுந்தனர் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர். யுத்தம் செய்து வெற்றியினுற் புகாது சாந்தமான

துறைகளில் புகுந்ததினுல்தான் வடமொழிகள், சுலபமாகவும். அதிக மாகவும் தமிழுட்கலந்தன என்று கூறலாம்.

முதன்முதல் தென்னுட்டிற் குடியேறிய ஆரியர்கள், ரிஷிகள் ஆசாரியர்கள், புரோகிதர்கள், சோதிடர்கள் முதலியோர் என்று எண்ணப்படுகிறது. அவர்களிற் பெரும்பாலார், ஆரிய மதத்துடன், தென்னுட்டில் வழங்கிய சிவ ஆராதனம், லிங்க ஆராதனம், முருகவேள் ஆராதனம், கிராம தேவதைகளாகிய காளி முதலியவைகளின் ஆராதனம், முதலியவற்றை மிகவும் சாதுர்யமாய்ச் சேர்த்து, தற்காலத்தில் ஹிந்துமதம் என்று வழங்குவதை இந்நாட்டில் ஸ்தாபித்தனர் என்று பூர்வீக சாஸ்திரஞர்களால் எண்ணப்படுகிறது. ஆரியராகிய குருமுனி எனப்பட்ட அகஸ்தியர், தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து இலக்கணம், ஜோதிஷம், வைத்தியம் முதலிய நூல்கள் ஸ்தாபித்தார் என்று கூறுவது இதை ஒருவாறு ஸ்திரப்படுத்துகிறது. ஆரிய மதமானது தமிழ் நாடெங்கும் பரவவே, ஆரியச் சொற்களும் பரவ ஆரம்பித்தன. அவற்றுள் மத சம்பந்தமான மொழிகள்தான் முதலில் பரவியிருக்க வேண்டுமென்று ஒருவாறு நாம் ஊகிக்கலாம், யாகம், ஹோமம், அவிர்ப்பாகம், வேதம், உபநிடதம், சன்யாசம் முதலிய ஆரிய பதங்களெல்லாம் அக்கால முதல் இக்காலம் வரை ஏறக்குறைய அப்படியே தமிழில் உபயோகிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன அல்லவா? வேதம் என்கிற பதத்திற்கு தமிழில் 'எழுதாக்கிளவி' என்று ஒரு பெயர். சம்ஸ்கிருத வேதம் அநேக நூற்றுண்டுகளாக எழுதப்படாமல், வாய்ப் பாடமாகப் பரம்பரையாகக் கற்கப்பட்டது; இதற்கு மற்றொரு பெயர் 'மறை' மறைந்த பொருளுடையது என்பதாம்.

சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்த மொழிகளெல்லாம் தத்பவம், என்றும் தத்சமம் என்றும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதை முன்பே குறித்துள்ளோம். தத்பவம் என்பவை பிராகிருதத்தின் மூலமாக வந்த வடமொழிகளென்று ஒருவாறு கூறக் கூடும். தத்சமங்கள் நேராக சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தனவைகளாகக் கூறலாம். ஆதி காலத்தில் தமிழ் நூல்கள் இயற்றிய சைன வித்வான்கள் அநேக சமஸ்கிருத பதங்களை உபயோகித்திருக்கின்றனர்; ஆயினும் பெரும்பாலும் அவைகளை தமிழ் மொழிப்போக்கிற்காக சிறிது மாற்றி உபயோகித்திருக்கின்றனர்: இவைகள் பெரும்பாலும் தத்பவங்களாம். உதாரணமாக ஜ, ராஜா என்னும் வடமொழியை

அரசன் என்றும், லோக ; என்னும் ஸமஸ்கிருத மொழியை உலகு என்றும் மாற்றியிருக்கின்றனர் : ஸ்ரீ என்னும் வடமொழிக்குப் பதிலாக திரு என்னும் பதத்தை உபயோகித்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீரங்கம் என்பது திருவரங்கம் என்ருயது, மஹார் என்பதும் மா என்ருயது. இன்னும் இதற்கு சில உதாரணங்கள் :—

சமஸ்கிருதம்	தமிழ்
சில்மிஷம்	சில்மிஷம்
பூர்வாஷாடம்	பூராடம்
விஞ்ஞாபனம்	விண்ணப்பம்
மார்க்க கிரஹம்	மார்க்கழி
ஹந்த	அந்தோ

வடமொழியினின்றும் தமிழ் மொழிக்கு வந்த பதங்கள் முக்கியமாக தத்வசாஸ்திரம் (Philosophy) ஜோதிஷ சாஸ்திரம் முதலிய சாஸ்திரங்களி லுபயோகிக்கப்படும் மொழிகளும், மத சம்பந்தமான மொழிகளும் சில்பம் முதலிய கலைகளிலுபயோகிக்கப்படும் பதங்களுமாம், என டாக்டர் கால்ட்வெல் அபிப்பிராயப்படுகிருர்.

சம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து மத சம்பந்தமாக தமிழில் நுழைந்த பதங்களுக்கு உதாரணமாக பூஜை, ஆராதனம், நிவேதனம், அபிஷேகம், பலி, புரோஹிதர், அர்ச்சகர், விக்ரஹம் முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

தத்வ சரஸ்திர மொழிகளுக்கு உதாரணமாக : ஆத்மா, அத்வைதம், துவைதம், திரோபலம், மாயை, மோட்சம் முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

ஜோதிஷ சாஸ்திரத்தின் மூலமாக தமிழுக்கு வந்த பதங்களுக்கு உதாரணமாக : பிரஹஸ்பதி, சனி, புதன், மண்டலம், கிரஹணம், ராகு, கேது, ராசி, கிரஹம், தியாஜ்யம், நட்சத்திரம் தூமகேது முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

வடமொழியில் வழங்கிய, கலைகளின் மூலமாக தமிழுக்கு வந்த மொழிகளுக்கு உதாரணமாக : நாடகம் (?) அபிநயம்; சித்திரம், சில்பம், நிருத்தம், நவரசம், ஹஸ்தம் முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

தமிழ் நாட்டில் கிடைக்காது வட இந்தியாவிலிருந்து, தமிழர்கள் அறிந்த மிருகங்கள் சிங்கம், ஒட்டகம் முதலியன ; ஆகவே அவை

களின் பெயர்களும் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்தன. சிங்கம் என்பது சிம்ஹம் என்கிற வடமொழிச் சொல்லாம்; ஒட்டகம் என்பது 'உஷ்ட்ரம்' என்னும் சம்ஸ்கிருத மொழியாம்.

இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கான வடமொழிகள் தமிழ் பாஷையில் கலந்ததினால், தமிழானது சிறந்த வளப்பமுடையதாய தென்றே சொல்ல வேண்டும். பல பொருள்களுக்கு தமிழ் மொழியும், சம்ஸ் கிருத மொழியும் இரண்டும் வழங்கலாயின.

இதற்கு உதாரணமாக சிலவற்றைக் கூறுவோம்:—

சுத்தத் தமிழ் மொழி	சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த மொழி
விளக்கு	தீபம்
மலர்	புஷ்பம்
கெவி	குகை
தயிர்	ததி
முகில்	மேகம்
உயிர்	பிராணன்

சில பாஷா தத்வ அறிஞர், தமிழ் பதங்களும் சம்ஸ்கிருத பதங் களும் ஒன்றினின்றும் மற்றொன்றிற்கு வராது, இவற்றிற்குமுன் இருந்த ஏதோ ஒரு பாஷையினின்றும் பிரிந்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றனர். இதற்கு உதாரணமாக, மொக்கு என்னும் தமிழ் பதமும் முகுளம் என் கிற சம்ஸ்கிருத பதமும், வேறொரு ஆதி பாஷையிலிருந்தும் பிறந்திருக் கலாம் என்று டாக்டர் குண்டர்ட் (Gundert) என்பவர் எண்ணுகிறார். அடி, உடை, அடை முதலிய பதங்கள் சம்ஸ்கிரதத்திற்கும் தமிழுக் கும் பொதுவான பதங்கள் என்று டாக்டர் கார்ல்ட்வெல் துரை அபிப் ராயப்படுகிறார்,

சாதாரணமாக ஒரு பதம், சுத்த தமிழ் மொழியா, அல்லது சம்ஸ் கிருதத்திலிருந்து வந்ததா என்று அறிவதற்கு, அப்பதம் எந்த தாது (Root) விலிருந்து வந்ததென்று ஆராய்வோமாயின் சுலபமாய் அறிய லாம். பட்சி என்பது பட்சம் எனும் சம்ஸ்கிரதத்திலிருந்து வந்தது பட்சம் இஃது, பட்சி இரகையுடையது; ஆகவே இது சம்ஸ்கிருத பத மாம், சூழ்ச்சி என்பது சூழ் எனும் தாதுவிலிருந்து வந்தது. ஆகவே இது சுத்த தமிழ் மொழியாம். (இதை சுட்சி என்று எழுதுவது தவறாகும்.) அங்ஙனமே ழ என்கிற எழுத்தும், வல்லின றகரமும்,

ஆயுத எழுத்தும் அடங்கிய பதங்கள் சாதாரணமாகத் தமிழ் பதங்களாயிருக்கும். இம்மூன்று எழுத்துகளும் சம்ஸ்கிரதத்திலில்லை; ழ ஃ என்கிற எழுத்து இவ்வுலகில் இந்தஇரண்டு எழுத்துக்களும் வேறெந்த பாஷையிலுமேயில்லை யெனலாம்; ஃ என்னும் ஆயுத எழுத்தும் தமிழ் பாஷைக்கே உரியதாம்.

உதாரணங்கள்

ழ	ஃ
கூழ் வாழை	அஃது
கழல்	அஃகம்
வழக்கு	அஃகல்
நிழல்	இஃது
பாழ்	கஃசு.

சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழில் உபயோகிக்கப்பட்டு வரும் சில பதங்களின் பூர்வ அர்த்தம் அறியாது தவருக வேறு அர்த்தத்துடன், சில மொழிகள் வழங்கப்படுகின்றன. இதற்கு சில உதாரணங்களை கவனிப்போம். **அதிர்ஷ்டம்** என்னும் பதத்திற்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் கண்ணுக்குப் புலப்படாதது என்று பொருளாம்; ஒருவனுக்கு ஒரு பொன் **அதிர்ஷ்ட**வசத்தால் கிடைத்தது என்று சொல்லும்போது, கிடைத்த காரணம் தெரியாது என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, தெய்வாதீனம், ஈசன் கருணை முதலிய ஏதோ காரணத்தால் கிடைத்தது போல இதுவும் ஒரு காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. " **கிரி** " என்ருல் மலையெனப் பொருள்படும் சமஸ்கிருதத்தில், இதையறியாத தமிழ் மக்களும் சிலர் "நீலகிரி மலை" 'கைலாசகிரி பர்வதம்' என்று உபயோகிப்பது மிகவும் சாதாரணமாகும். சாதாரணமாக தமிழில் 'கிரஹணம் பிடிக்கிறது' என்று சொல்லுவதுண்டு. ஆயினும் அப்படி சொல்பவர்கள் கிரஹணம் எனும் சமஸ்கிருத மொழிக்கு 'பிடித்தல்' என்று பொருள் என்பதை அறிவார்களாயின் 'கிரஹணம் பிடிக்கிறது' என்று கூறமாட்டார்களல்லவா? '**பீதாம்பரம்**' என்ருல் மஞ்சள் வஸ்திரம் என்று பொருள்படும் சம்ஸ்கிருதத்தில்; பீதம்ச அம்பரம்—பீதாம்பரம், இதையறியாது மஞ்சள் பீதாம்பரம், சிவப்பு பீதாம்பரம், வெள்ளைப் பீதாம்பரம், என்று கூறுவது தவறல்லவா நாளடைவில் பீதாம்பரம் எனும் பதத்திற்கு பட்டு வஸ்திரங்கள் என்றே அர்த்தம் வழங்கலாயிற்று.

சீமந்தம் ' எனும் சமஸ்கிருத பதத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்' இதன் பொருள் முதன் கர்ப்பத்தில் எட்டாவது மாசம் பத்தினிக்கு தலைமயிரை வகிர்ந்துசெய்யும் சடங்காம். இது பெண்பாலர்க்குரிய சடங்காம், இதையறியாமல் இன்ன முதலியாருக்கு இன்ன தேதியில் சீமந்தம் நடக்கப்போகிறது என்று பலர் எழுதுகின்றனர் இது தவறாகும் ; அன்றியும் சீமந்தம் என்பது ஒரு சமஸ்கிருத பதம் என்பதை மறந்து ' ஸ்ரீமந்தம் ' என்று பலர் எழுதுகின்றனர் ' **யோகக்ஷேமம்** ' என்னும் சம்ஸ்கிருத தொடர் மொழிக்கு, புதிதாய் பொருள் அல்லது செல்வம் சேர்க்கிறது, இருப்பதை அல்லது பழய செல்வத்தைக் காப்பாற்றுகிறது என்பது பதப் பொருள் ஆகும். இவையறியாது தற்காலம் தமிழர்களிற் பலர் யோக க்ஷேமம் விசாரித்தல் என்றால் தேக சௌக்கியத்தை விசாரிப்பதாக எண்ணுகின்றனர்; சாதாரணமாக தமிழர்கள் ஒருவரைப் பார்த்து ' **ஒண்ணட்சியமாக** ' இருக்கவேண்டும் என்று ஆசீர்வதித்தால், ஒரு குறையுமில்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று பொருள் கூறுகின்றார்களல்லவா ? ஆயினும் அச்சொற்றொடரைப் பிரித்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒன்று + அட்சயமாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசீர்வதிப்பதாகும். இவ்வாறு இன்னும் அநேக உதாரணங்கள் எடுத்துக் கூறலாம்; ஆயினும் அது பெருகுமாகையால், இன்னும் ஒரு உதாரணத்துடனே இவ்வாராய்ச்சியை நிறுத்துவோம். தமிழில் ' **ஐம்முகம்** ' என்று சிங்கத்திற்கு ஒரு பெயர் உபயோகிகப்பட்டு வருகிறது. சிங்கத்திற்கு ஒரே முகம் என்பது யாவருமே அறிந்ததே. ஆகவே இப்பதம் எப்படி உண்டாயிற்று என்று ஆராய்வோமாயின், சம்ஸ்கிருதத்தில் சிங்கத்திற்கு ஒரு பெயராகிய ' பஞ்சானனம் ' என்னும் பதத்திலிருந்து வந்ததென்று அறிவோம். பஞ்சானனம் என்றால் பரந்த முகத்தை, விசாலமான முகத்தை, உடையது என்று பொருள். சிங்கத்தின் முகம் மிகவும் விசாலமாயிருப்பதால் அதற்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் அப்பெயர் நியமிக்கப்பட்டது; இந்த அர்த்தத்தை யறியாமல், நமது முன்னோர்கள் பஞ்ச + ஆனனம் அதாவது ஐந்து முகம் என்று பொருள்படுத்தி, ஐம்முகம் எனும் தமிழ் பதத்தை சிருஷ்டித்தனர் என்பது திண்ணமல்லவா ?

சில தமிழர்கள் சில சமஸ்கிருத பதங்கள், மிகவும் இலக்கணமாக உபயோகிப்பதாகக் கருதி, தவறாக உச்சரிக்கின்றனர். உதாரணமாக சிரோமணி, என்பதை சிரோன்மணியென்றும். வம்சம் என்பதை

வங்கிஷம் என்றும், பரிசயம் என்பதை பரிட்சையென்றும் அனுபவம் என்பதை அனுபோகம் என்றும் கூறுகின்றனர்; இது தவருகும்.

சில சம்ஸ்கிருத பதங்களை அவைகள் சமஸ்கிருத பதங்கள் என்று அறியாமலே உபயோகிக்கிறேம். உதாரணமாக—**கசமாலம்** என்று ஆதிதிராவிடர்களும் ஒருவரை ஒருவர் திட்டும்பொழுது உப யோகிக்கும் மொழி; கஸ்மலம் எனும் சம்ஸ்கிருத பதமாம். கட்டாயம் என்பது சம்ஸ்கிருத பதமாகிய கர்த்தவ்யம் என்பதின் மருவாம். அசங்கியம் என்பது அசஹ்யம் என்பதின் மருவாம். இவ்விதமே சென்னையில் துலுக்கர்கள் விற்கும் தாசனுப் பொடி எனும் பதம் தச னப் பொடி என்பதாம். தசனம்+பொடி=தசனப் பொடி: தசனம் என்பது பல் எனப் பொருள்படும். சுத்த சமஸ்கிருத பதமாம். **சிரஞ் சீவி** என்பது சிரசீவி எனும் சமஸ்கிருத பதத்தின் மருவாம். (அன் றேல் சிரம்சசீவி=அம்பட்டன் எனும் பொருள்படும் !) சாதாரண ஜனங்கள் இதை உபயோகிக்கும்பொழுது மரணமில்லாதவன் என்கிற அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கின்றனர். சிரசீவிஎன்பதற்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் நெடுங் காலம் ஜீவித்திருப்பவன் என்றுதான் அர்த்தம்.

சில சம்ஸ்கிருத மொழிகளின் அர்த்தத்தை நாம் அறிவோமாயின் அவைகளின் தமிழ் பிரயோகங்களின் கருத்தை நன்குயறிந்தவர்க ளாவோம். ' **பித்தலாட்டம்** ' என்பது பித்தலாடகம் என்பதின் மரு வாம். பித்தலை+ஆடகம்=பித்தலாடகம் என்றும், ஆடகம் என்பது ஹாடகம் எனும் சம்ஸ்கிருத மொழியாம்; அதற்கு பொன் என்று அர்த்தமாகும்; ஆகவே பித்தலாடகம் என்பதற்கு பித்தலையை பொன் என ஏமாற்றுதல், என்று அர்த்தமாகி, அதனின்றும் எல்லாவித ஏமாற்றுதலுக்கும் அப்பதமானது உபயோகிக்கப்படுகிறது என்று அறிவோம் **தேகம்** என்பது சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த பதமாம், இதை நாம் தேகம் என்றே உபயோகிக்கவேண்டியது; சிலர் இதை திரேகம் என்றும், மிகவும் இலக்கணமாக உபயோகிப்பதாகவெண் ணிக் கூறுவது தவருகும்.

மேலும், ஒரே உருவையுடைய தமிழில்வழங்கப்படும் சில பதங் கள் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தனவாயின், ஒரு பொருளைக் குறிப்பன வாயும் சுத்த தமிழிலிலிருந்து வந்தனவாயின் மற்ருெரு பொருளைக் குறிப்பனவாய் இருக்கின்றன. இதற்கு சில உதாரணங்களை ஆராய் வோம். கரி என்ருல் யானை என்றும் பொருள்படும், அடுப்புக் கரியை

யும் குறிப்பதாகும். கரம் என்றும் சம்ஸ்கிருத பதத்திலிருந்து வந்ததாயின், கரத்தையுடையது கரி, யானை என்று அர்த்தத்தைத் தரும்; கருப்பு கருமை, எனும் தமிழ் மொழியினின்றும் வந்ததாயின் மேற் சொன்ன இரண்டாவது அர்த்தத்தைக் கொடுப்பதாகும். 'உடு' என்னும் பதம் தமிழ் நூலிலிருந்து வந்ததாயின் உடு என்றும் வினைச் சொல்லாம் (உடையை உடு=தரி) சம்ஸ்கிருத பதமாயின் நட்சத்திரம் எனப் பொருள்படும். அத்தி என்பது ஹஸ்தி எனும் சம்ஸ்கிருத பதத்திலிருந்து வந்ததாயின் யானை என்று பொருள்படும்; ஹஸ்தத்தை யுடையது ஹஸ்தி=அத்தி; தமிழிலிருந்து வந்ததாயின் அத்தி எனும் ஓர் வகை மரத்தைக் குறிக்கும். (அத்தி மரம், அத்திக்காய்) குரு என்பதை தமிழ் மொழியாகக் கருதுவோமாயின் கொப்பளத்தைக் குறிக்கும்; சம்ஸ்கிருத பதமாகக் கருதுங்கால் ; ஞானாசிரியன், ஆசாரியன் என்று அர்த்தமாம்.

அராபிப்பதங்கள்

ஆரியர்களுக்குப் பின் தென் இந்தியாவிற்கு வந்த அந்நிய நாட்டார்கள் அரேபியர் தேசத்து மனிதர்களாகிய அராபியராம். இவர்கள் மகம்மதியர்கள். இவர்கள் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து ஜெயித்தவர்களன்று. வர்த்தகம் காரணமாக முக்கிய வர்த்தக விஷயமாக மலையாளப் பிரதேசத்திற்கு வந்தவர்கள். அந்நாட்டில் தற்காலம் மாப்பிள்ளைகள் என்று கூறப்பட்ட ஜாதியார் பெரும்பாலும் ஆதிகாலத்தில் இங்கு வந்து சேர்ந்த அராபியருக்கும் மலையாள ஸ்திரீகளுக்கும் பிறந்தவர்கள். அராபியர் பூர்வ காலத்தில் கப்பல் யாத்திரை செய்வதில் மிகவும் நிபுணர்களாகி, பல தேசங்களுக்குப் போய் வியாபாரம் செய்துவந்தார்கள். அராபியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வர்த்தகர்களாக வந்தபடியால், சாதாரணமாக வர்த்தகத்தில் உபயோகப்படும் அராபிக் பதங்கள் தமிழில் நுழைந்திருக்க வேண்டும்; இதற்கு உதாரணமாக சில வார்த்தைகளைக் கூறுவோம். காப்பி, சாவுகார், வசூல், தாயத், அலாக்கு, அஜமத், இரீசால், தொஸ்தா, மாமூல் முதலியன. அவர்கள் மூலமாக மகம்மதிய மதம் முதலில் தென்இந்தியாவில் பரவ ஆரம்பித்தபடியாலும், பின்பு படையெடுத்து வந்த மகம்மதியர்களுடைய மதசம்பந்தமான பாஷை அராபி பாஷையானபடியாலும், தமிழில் மத சம்பந்தமான பதங்கள் சில நுழைந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக :—

இஸ்லாமி	மகம்மதிய மதம்
இக்காமத்	தொழுகைக்கு நின்று கொண்டிருக்கை
இகுவாஸ்	மெய்பக்தி
இத்திகாத்	நம்பிக்கை
இபாபதத்	கடவுளுக்குசெய்யவேண்டிய வணக்கம்
இபுதார்	நோன்பிற்குப்பின் செய்யும் பாரணை

வர்த்தக மூலமாகவும், மத மூலமாகவுமாவது, வேறு விதங்களில் வந்த சில அராபிப் பதங்களுக்கு உதாரணமாக அடியில் வருவன வற்றைக் கூறலாம்.

இஜ்ஜத்	கௌரவம்
இன்சாப்	நியாயம்
தகரார்	ஆட்சேபணை
ஆசாமி	மனிதன்
சால்ஜாப்	(சவால்ஜவாப்) கேள்வி பதில், கேள்விக்குப் பதில்

ஹிந்தி, உர்து இந்துஸ்தானி பதங்கள்

அராபியர்களுக்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தவர்கள், ஆப் கனிஸ்தான் தேசத்தின் மூலமாக இந்தியாவின் வடக்கே படை யெடுத்து வந்து ஜெயித்த, மொகலாயர் உட்பட்ட மகம்மதியர்களாம். இவர்கள் இந்தியாவின்மீது பன்முறை படையெடுத்து வந்து பிறகு வட இந்தியாவில் தங்கிவிட்டனர் என்பது சரித்திரமூலமாக நாம் நன்கு அறிந்த செய்தியே. வட இந்தியாவில் இவர்கள் காலத்தில் வழங்கி வந்த பாஷைகளில் முக்கியமானவை. ஹிந்தி, ஹிந்துஸ்தானி, உர்து என்பவைகளாம். ஹிந்துஸ்தானி என்பது ஹிந்தி பாஷையினின்றும் உற்பத்தியானதாம். இந்த ஹிந்துஸ்தானி பாஷையுள், பர்ஷியா தேசத்து பாஷையாகிய **பர்ஷியன்** பாஷை கலக்கப்பட்டதனுல் உண்டான பாஷை உர்து. ஆகவே இந்த உர்து பாஷையானது, சமஸ்கிருதம், பர்ஷியன், அராபிக் மூன்று பாஷைகளின் கலப்பு என்று நாம் ஒருவாறு கூறலாம். உர்து என்பது மகம்மதிய ராஜ பாஷையாக இருந்தது. மேற்கண்ட மகம்மதிய அரசர்கள் டில்லியில் நிலையாக நின்றபிறகு தெற்கே படையெடுத்து வந்தனர். 1310 ஆம் வருடம் குட்புதீன், தன்சேனைத் தலைவனுகிய மாலிக்காபூர் என்பவனை தென் இந்தியாவிற் படையெடுக்கச் செய்தான். இதுமுதல் மகம்மதி

யர்கள் தென் இந்தியாவில் பரவத் தலைப்பட்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தென் தேசங்களைப்பற்றி, தமிழ் நாட்டிலும் அரசாட்சிசெய்ய ஆரம்பித்தனர். இதன்மூலமாக இவர்கள் பேசிய பாஷைகளிலிருந்து அநேக மொழிகள் தமிழ் பாஷையில் வழங்கப்பட ஆரம்பித்தன. மகம்மதிய ராஜ்யம் தமிழ் நாட்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதன்றி, வடக்கிலிருந்து வந்த இவர்கள் நாகரிகமும் இங்கு பரவ ஆரம்பித்தபடியால், ராஜாங்க மொழிகளன்றி, பலவிதமான வடக்கத்திய மொழிகளும் தமிழில் கலக்க ஆரம்பித்தன. இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் அநேகம் நூற்றுக்கணக்காக இருக்கின்றன அவைகளுள் சிலவற்றை ஆராய்வோம்:—

மேற்குறித்த மொழிகளில் பெரும்பாலும் ராஜாங்க விஷயமான பதங்களாயிருப்பது ஆச்சரியமன்று. அதற்கு உதாரணமாக அடியிற் கண்ட பதங்களைக் கூறுவோம்.

அசாரம் (அஜராம்)	ஆஸ்தான மண்டபம்
அதாலத்	நியாயஸ்தலம்
அமல்	அதிகாரம்
திவாளம்	நியாயஸ்தலம் (பர்ஷியர்)
நஜர்	காணிக்கை
தாகீத்	உத்தரவு
ஜமீன்தார்	பூமிக்கு சொந்தக்காரன்
தபால்	அஞ்சல்
பாரா	காவல்
ராவுத் (ராகுத்தன்)	குதிரைவீரன்
கஜானா	பொக்கசம்
தேவடி	அரமனை
பேஷ்கார்	காரியஸ்தன்
சாபா	முத்திரை
பர்வானா	உத்திரவு
மஹால்	அரண்மனை

நியாயஸ்தல சம்பந்தமான பதங்கள்

பிரியாத்	பிராது
தாவா	வியாஜ்யம்

நபர்	(ஆள்) நபர் ஜாமீன்
கபூல்	சம்மதம்
நாஜர்	நியாயாதிபதியின் கட்டளையை நிறைவேற்றுபவன்
நிஷாநி	கையொப்பம்

ஆபரணம் உடை சம்பந்தமான மொழிகள்

தாவணி, துப்பட்டா, தொப்பி, பாஜிபந்து, குல்லா, ஜிமிக்கி, சால்வை, (Shurt) குடுத்தா, சராய், சல்லாப் புடைவை.

உணவு சம்பந்தமான மொழிகள்

ஹல்வா, புலால், லட்டு, ஜாங்கிரி, பாதுஷா, குல்கந்து.

வர்த்தகசம்பந்தமான மொழிகள்

நமுனு (மாதிரி) தஸிகத் (கையெழுத்து) குமாஸ்தா, ஜாபிதா, ஜமாகர்ச் (வரவுசெலவு) தராசு, பட்டி, பாக்கி

வரி சம்பந்தமான மொழிகள்

மாசூல், கிஸ்தி, இரிசால், தர்காஸ்து, செக்பந்தி, ஜமாபந்தி.

மத சம்பந்தமான வார்த்தைகள்

நஜீப் (தலையெழுத்து) மசூதி, பாத்தியா, கோரி, நிக்கா (மகம்மதிய கல்யாணம்) பத்வா (மகம்மதிய சட்ட தீர்ப்பு)

சில ஹிந்துஸ்தானி மொழிகளை, அவைகள் வேறு பாஷை பதங்கள் என்று அறியாமலே சாதாரணமாகத் தமிழில் உபயோகிக்கிறோம். உதாரணமாக **பரவாயில்லை** (பர்வா=கவலை) தயார் (சித்தம்) பேஷ் சபாஷ் (நல்லது!) முதலியவை.

ஹிந்துஸ்தானி மூலமாக தமிழில் வந்த மொழிகள்

சிபாரிஷ், சிப்பந்தி. தஸ்தாவேஜ், பந்தோபஸ்த், நாஸ்தா, நமாஸ், முதலியன,

மேற்குறித்தபடி தமிழில் வந்த உர்து பர்ஷியன் பதங்கள்

மராமத், வாரீஸ், ரொடி (ரொட்டி), லத்தி, லாடம், வக்காளத். முதலியன.

மேற்குறித்தபடி தமிழில் வந்த அராபிய மொழிகள்

ஜல்சா, மோஜ், மிடாய். ரஜா, ராப்தா, ரிவாஜா, முதலியன.

மஹாராஷ்டிர பாஷையிலிருந்து வந்த மொழிகள்

சிவாஜி காலத்தில் மத்திய இந்தியாவிலிருந்து மஹாராஷ்டிரர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்துவந்து தஞ்சாவூரில் அரசாண்டனர். இவர்கள் மூலமாக சில மராட்டிய மொழிகள் தமிழில் கலக்கலாயின ; இதற்கு உதாரணமாக

ஜட்கா, ஜான்வாசம், கில்லாடி, காமாட்டி, சாம்பார்=குழம்பு வகை, பிட்லெ=ஓர் கூட்டுவகை, தாண்டா=(பின்னலில் அணியும் மாலை) முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

இவர்களுக்கெல்லாம் பிறகு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தவர்கள் ஐரோப்பியர்களாம். இவர்களுள் முதன்முதல் வந்தவர்கள் போர்த்துகேயர். பிறகு டச்சுக்காரர்கள், அப்புறம் பிரெஞ்சுக்காரர்கள், கடைசியில் ஆங்கிலேயர் ; இவர்கள் முதலில் வர்த்தகஞ்செய்யவே இங்குவந்தவர்களாவார்கள்,

(1) போர்த்துகேயர்கள் தமிழ்நாட்டில் 1498 வருஷம் வந்தனர். அவர்கள் அதிககாலம் தங்கவில்லை. அன்றியும் இரண்டொரு இடங்களில்தான் வர்த்தகத்தின்பொருட்டு இங்கு தங்கினர். அவர்கள் மூலமாக தமிழ் பாஷையில்வந்த மொழிகள் சிலவே, அவற்றிற்கு உதாரணமாக:

ஜாரா	ஜாடி
சன்னல்	பலகணி
பாதிரி	கிறிஸ்துவ போதகர் (தகப்பன்)
பிரங்கி	Fernghi
பிராந்தா	Verandhi
கொரடா	
கோப்பை	Cup

(2) டச்சுக்காரர்கள் போர்த்துகேயரைவிட குறைந்தபடி தமிழ் நாட்டில் தங்கினவர்கள். இவர்கள் முதன்முதல் 1609 வருஷம் பழவேற்காட்டில் தங்கினர். பிறகு சதுரங்கப்பட்டணம் (sadras) வந்தனர். தமிழ் பாஷையில் கலவாத டச்சுமொழி மிகக் குறைந்தனவாம். உதாரணமாக கக்கூஸ், சாக்கு (கோணிப்பை)முதலியவையே.

(3) பிரெஞ்சுக்காரர்கள் 18ஆம் நூற்றாண்டின் முதலில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, பல வருடங்கள் இங்கு தங்கியிருந்து, யுத்தமூலமாக

சில பாகங்களைக் கைப்பற்றி சிலகாலம் நிலைத்திருந்தனர். எனினும் தமிழ் பாஷையில் புகுந்த பிரெஞ்சு பதங்கள் அவ்வளவு அதிகமில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம் பிரெஞ்சு மொழிகள் தமிழில் உச்சரிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் கடினமாயிருப்பதேயாம் என்று ஒருவாறு கூறலாம். இவற்றிற்கு உதாரணமாக

பீரோ	பீரவு
குசினி	சமையல் அறை
பத்தாய்	
ரோந்து	
லாந்தர்	(விளக்கு)
பொத்தான்	(Button)

(4) **ஆங்கிலேயர்** இவர்கள் முதலில் மேற்கூறியபடி வர்த்தகத்திற்காக இங்குவந்து, பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக யுத்தமூலமாக நாட்டைக் கைப்பற்றி, 1947 வருடம்வரை இங்கிருந்தவர்கள். இவர்கள் 1639 வருஷம் சென்னபட்டணத்திற்கு வந்து தங்கினுர்கள். இவர்கள் பிறகு பிரெஞ்சுக்காரர்களைத் துரத்திவிட்டு, தாமே, தென் இந்தியாவையும் இந்தியா முழுவதையும் கைப்பற்றியவிஷயம் சரித்திரத்தில் கண்டுகொள்க. இவர்கள் இன்றைக்கு 300 வருடங்களுக்கு மேல் நிலையாய்த் தங்கி அரசாண்டு இவர்களுடைய நாகரீகத்துடன் அநேக புதிய ஆங்கில பதங்கள் தமிழ் பாஷைகளில் வழங்கலாயின. அன்றியும் முக்கியமாக தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்களெல்லாம் ராஜாங்க பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தைக் கற்று வருவதால், ஆங்கில சாஸ்திர மொழிகள் பலவும் தமிழ் பாஷையில் பரலாயிற்று என்று கூறலாம்.

வர்த்தக மூலமாக வந்த பதங்கள்

ஆண்டிமாண்டு, புராமிசரி நோட், செக் (cheque) பாங்க் (Bank) ஆக்கர் (Hawker) பாபர் (Pauper) இன்சால்வென்ட் (Insolvent) வாட்லோடு (Bottle+ஓடு) பில் (பணச்சீட்டு)

நியாயஸ்தலங்களின் மூலமாக வந்த மொழிகள்

லாயர், ஜட்ஜ், ஆட்வகேட், பாரிஸ்டர், அப்பீல், செஷன்ஸ்.

ஆங்கில சாஸ்திரங்களின் மூலமாக வந்த மொழிகள்

ஆக்ஸிஜன், ஹைட்ரொஜன், கார்பானிக் ஆசிட்காஸ், தர்மாமிடர், என்ஜின் (engine) ரேடியம், அல்யுமினியம்.

ஆங்கிலேயர் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த விஷயங்களின் மூலமாக வந்த பதங்கள்

பைசிகல், டெலிபோன், பெலூன், டிராம்,பையாஸ்கோப், சினிமா ரேடியோ முதலியன.

இப்படிப்பட்ட பதங்கள், தற்காலம் தமிழ் பாஷையில் அதிகமாய் நுழைந்துகொண்டு வருகின்றன. உதாரணமாக, ரெயில் என்பதற்கு இருப்புப்பாதை என்று கொஞ்சம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது எனினும் சாதாரண ஜனங்களில் மிகவும் பெரும்பாலார் ரெயில் என்கிற பதத்தையே பேச்சிலும் எழுத்திலும் உபயோகிக்கின்றனர் என்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. இன்னொரு உதாரணமாக பைசிகல் சைகல், என்கிற பதத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்கு துவிசக்கர வண்டியென்று மொழிபெயர்க்கலாம்; ஆயினும் எத்தனை தமிழர்கள் சைகில் என்று கூறுது துவிசக்கரவண்டி என்று கூறுவார்கள்? அன்றியும் துவிசக்கர வண்டி என்பதும், சரியான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாயினும் இரண்டு சக்கர வண்டிகளாகிய, கட்டை வண்டிகளையும் குறிக்குமல்லவா ? அன்றியும் சாதாரணமாக எல்லா பாஷைகளிலும் பெரிய பதங்களையெல்லாம் குறுக்கி, சிறு பதங்களாக வழங்குவது வழக்கம் அல்லவா.

ஆங்கிலேயர் மூலமாக தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த விளையாட்டுகளின் மொழிகள்

கிரிகெட், டெனிஸ், ஹாக்கி, பில்லியர்ட்ஸ், பிங்பாங், கால்ப் (golf) முதலிய பதங்களெல்லாம் ஆங்கிலேயர் ஆடும் ஆட்டங்களுக் குரியவை; முன்காலத்தில் இவ்வாட்டங்களெல்லாம் தமிழ்நாட்டி லில்லை; ஆகவே அவ்விளையாட்டுகளின் பெயர்களும் அவைகளுக் களுக்குரிய பாட், ஓவர் (Over), பெயில் (Bail), இன்னிங்க்ஸ், (Innings) செட் (set), முதலிய பதங்களும் அப்படியே தமிழில் மாறுதலின்றி நுழைந்தன. சீட்டாட்டத்தை (Cards) எடுத்துக் கொள்வோம். சீட்டு என்பது காரணப் பெயராகும். இதில் வழங்கும் நான்கு ஜாதிகளாகிய ஸ்பேட், ஆடுதன், டைமண்ட், கிளாவர் துருப்பு (Trumph) என்னும் ஆங்கிலப் பதங்களையே, தமிழர்கள் சீட்டாடும்போது உபயோகிக்கின்றனர்; இதன் மூலமாகவே இவ்வாட்டம் சாதாரணமாக முன்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இல்லாமல்,

பிறகு ஆங்கிலேயர் மூலமாகப் புகுந்தது என்று தீர்மானிக்கலாமல்லவா ?

இங்கிலாந்திலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்குப் புதியதாக வந்த பொருளின் பெயர்கள்

சிமிட்டி (Cement) டார் (Tar) பிஸ்கோத்து (Biscuit) சோடா (Soda) லெமனேட் (Lemonade) கோலா (Kola) ஆபில் (Apple) பியர்ஸ் (பேரிக்காய்; Pears) நோல் கோல் (Knol-Khol) இப்படிப் பட்ட ஆங்கிலப் பதங்கள் தமிழில் நுழைவது இயல்பேயாம்.

மேற்கூறியவைகளைப் போன்ற பல ஆங்கிலமொழிகள் தமிழில் உபயோகத்திற்கு வந்திருக்கின்றன ; தற்காலமும் வந்துகொண்டேயிருக்கின்றன ; இன்னும் வரும் என்பதற்கும் தடையில்லை.

இவ்விஷயத்தில் கடைசியாக இதர பாஷைகளிலிருந்துவந்த சில அபூர்வ பதங்களைக் கருதுவோம்:—

ஏசு	இது ஹீப்புரு பாஷையிலிருந்து வந்தது.
அப்பு (வீட்டு வேலையாள்)	,, சீங்கள
துப்பாக்கி	துர்க்கி பாஷை
ரிக்ஷா	ஜப்பான் பாஷை
சம்பான் (தோணி)	சைன பாஷை
தே	,,
புரோக்து	பெர்ஸியன் பாஷை
பேகம்	,,
சரிகை	ஜரின் என்னும் பர்ஷியன் பாஷைலிருந்து வந்ததாம்.

வழக்கற்றுப்போன தமிழ் மொழிகள்

இதுகாறும் தமிழ் பாஷைக்குள் புதிதாய் வந்து நுழைந்த மொழிகளைப் பற்றிக் கவனித்தோம்; இனி தமிழ் பாஷையிலிருந்து மழுங்கி அற்றுப்போன சில மொழிகளைக் கவனிப்போம். ஒரு பாஷையை ஒரு பெரிய மரத்திற்கு உபமானமாகக் கூறலாம். ஒரு பெரிய மரம் எப்படி பல கிளைகளை உடைத்தாயிருக்கிறதோ, அப்படியே ஒவ்வொரு பெரிய பாஷையும் பல கிளை பாஷைகளையுடைத்தாயிருக்கிறது; அன்றியும், எப்படி செழித்து வளர்ந்துவரும் மரம், புதிய துளிர்களை விடுகிறதோ, அதுபோல் அப்பாஷையில் பல புதிய வார்த்தைகள் உண்டாகின்றன; அங்ஙனமே, ஒவ்வொரு மரத்திலும், பழய முதிர்ந்த இலைகள் உதிர்ந்து

போவதுபோல், சில பழய மொழிகள், உபயோகமற்று, மறைந்து போகின்றன. இம்முறைப்படி நமது தமிழினின்றும், மாண்டுபோன சில மொழிகளை ஆராய்வோம். உதாரணமாக, அச்சோவே, ஆய மணிகட்டி, ஏளங்கோட்மரை, திணபசித்தெற்ருலம், போழ முள்தலை முதலிய மொழிகளைக் கூறலாம்.

(1) அற்றுப்போன கலை மொழிகள்

முற்காலத்தில் தமிழர்கள் பயின்றுவந்த சில கலைகள், பிறகு வழக்கிலில்லாமல், இறந்துபட்டமையால், அக்கலைகளில் உபயோகிக் கப்பட்ட பல பதங்கள் அற்றுப் போயின. ஆகவே சற்றேறக்குறைய 1500 வருடங்களுக்குள் தமிழர்கள் கட்டிய கோட்டைகளின் உறுப் புக்களின் பெயர்களுக்கெல்லாம் பெரும்பாலும், பிறகு வழக்கத்திலில் லாமல் மடிந்து போயினவென்றே நாம் கருதல் வேண்டும்; அப்பதங் களுக்கு நாம் ஒருவாறு அர்த்தம் அறிந்தபோதிலும், அம்மொழிகள், நூல்களிலும், பேச்சு வழக்கிலும் தற்காலம் உபயோகிக்கப்படுவ தில்லை என்று நிச்சயமாய்க் கூறலாம். இப்படிப்பட்ட பூர்வீக தமிழ் மொழிகளுக்கு சில உதாரணங்களை இங்கு கருதுவோம்.

அகப்பா	கோட்டைமதில்
ஐயவித்துலாம்	மதிலுள்ள பொறிவகையிலொன்று, தலை களைப் பிடித்துத் திருகும்படியானது
எப்புழை	அகத்துள்ளோர் புறத்துள்ளோர் மீது எய் வதற்கு மதிள்மீது அமைக்கப்பட்ட துவாரம்
சுருங்கை	கோட்டைக்குக் கள்ள வழி
அரிகயிறு	தொட்டவரை அறுக்கும் நூள்பொறி.

அற்றுப்போன பழய விளையாட்டு மொழிகள்

பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ச் சிறுவர்கள் ஆடிய ஆட்டங்கள் நாளாவாத்தியில் மறைந்தபொழுது அவ்வாட்டங்களின் பெயர்களும் வழக்கற்றுப் போய், மறையத் தலைப்பட்டன. இதற்கு உதாரணமாக, திருவாசகத்தில் கூறப்பட்ட **உந்திபறத்தல், தோணோக்கம், தெள் ளேணம்**, முதலியவற்றைக் கூறலாம். முற்காலத்திய பெண்கள் எப் படி ஆடினார்கள் என்பதையும் மறந்தோம் அம்மானையெனும் ஆட்டம் சற்றேறக்குறைய 60 வருடங்களுக்குமுன், ஏக தேசமாக சில பெண் களால் ஆடப்பட்டு வந்தது; அதுவும் வரவர மறைந்துகொண்டு வருகிறது.

அற்றுப்போன பழயகாலத்து ஆடைகளைக் குறிக்கும் மொழிகள்

சிலப்பதிகாரத்தில், குச்சரி, சித்திரம், கம்பி, சில்லிகை, ஏடகம், பச்சிலை, பணிப்பொத்தி, பரியட்டக்காசு, புங்கர்க்காபுகம், பேடகம் முதலிய ஆடைவகைகளின் பெயர்கள் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அற்றுப்போன பழைய ஆபரணங்களைக் குறிக்கும் மொழிகள்

இங்ஙனமே ஆபரணங்களைக் குறிக்கும் மொழிகளைக் கருதுமிடத்து, அநேகப் பழய பெயர்கள் இறந்துபட்டு, அநேக புதிய மொழிகள் தமிழ் பாஷையில் புகுந்தன என்பதை அறிகிறோம். ஆபரணம் என்பது சம்ஸ்கிருத பதம் ; அணிகலன் என்பது தமிழ் மொழியாம். கடைச் சங்க காலத்தில் வழக்கத்திலிருந்த பல ஆபரணங்கள், தற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் மறைந்துபோயின. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கு கூறுவோம் ;—

பீலி மகரவாள் மோதிரம்	—கால்விரலணிகள்
பாடகம், சதங்கை, கிாஞ்சரி, சிலம்பு	—கால் அணிகள்
மேகலை	—நுகப்பணிகள்
குறங்கு செறி	—துடையணி

சுமார் 50 வருடங்களுக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய சில ஆபரணங்களும் தற்காலம் மறையத் தொடங்கிவிட்டன. உதாரணமாக :—

தலைசாமான், மயிர்மாட்டி, தாயித்து, எள்ளுப்பூ, ஜோன்பு முடிச்சு, காது சில்லரை முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

வழக்கற்றுப்போன முகத்தலளவு நீட்டலளவு இடை முதலிய மொழிகள்

கால மாறுதலினலும், அரசர்கள் மாறுதலினலும், வழக்கங்கள் மாறுதலினலும், மேற் குறித்த மொழிகள் வழக்கற்றுப் போவதும், புதிய மொழிகள் புகுதலும் இயல்பேயாம். அடியிற்கண்ட சில பழய தமிழ் மொழிகள் வழக்கற்றுப் போயின என்று கூறலாம் :—

அமைப்பு—ஓர் நீட்டலளவு சுமார் 35 முதல் 50 கஜம் வரையில் கொண்டது.

ஒரு மா. $\frac{1}{20}$

தொடி	(ஒரு பூர்வீக இடை அளவு)
கசரை	(சுமார் $\frac{1}{4}$ பலம்) பூர்வீகக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
கவரை	$1\frac{1}{2}$ கலம் (தொல்காப்பியம்)
தூகை	ஒரு சிறிய அளவு

நிலமளக்கும் சதுர அளவைக் குறிக்கும்பழைய மொழிகளாகிய, **மா, காணி, குழி, வேலி** முதலிய தமிழ் மொழிகள் இன்றும் தமிழ் நாட்டில் வழக்கத்தில் இருந்தபோதிலும் சீக்கிரம் இவைகள் மறைந்து போகும்போல் இருக்கிறது. **கழஞ்சு** என்பது பொன்னை நிறுக்கும் ஓர் பழய இடையாகும். இது தற்காலம் சுமார் 72 முதல் 80 கிரெயின் (Grain) வரைக்குமாகும். **சிறங்கை** என்பது ஓர் பழைய அளவைக் குறிக்கும் சுத்த தமிழ் மொழியாம். சுமார் 40, 50 வருடங்களுக்கு முன் அது சாதாரண உபயோகத்திலிருந்தது. தற்காலம் அதை உபயோகிப்பவர் மிகவும் சிலரே.

வழக்கற்றுப்போன இசைத்தமிழ் சொற்கள் :

இசைத்தமிழ் முத்தமிழின் ஓர் பகுதியாகும். வடமொழி கலப்பு வருவதற்குமுன்னரே, தமிழர்கள் இசையில் மிகவும் பயிற்சிப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதற்குத் தடையில்லை. ஆகவே அதற்குரிய தமிழ் மொழிகளும் பூர்வ காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும். சங்கீதத்தின் அஸ்திவாரமாகிய சப்த ஸ்வரங்களாகிய ஷட்ஜமம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம் தைவதம், நிஷாதம் என்கிற பெயர்கள் தான் தற்காலம் வழக்கத்திலிருக்கும் சமஸ்கிருத மொழிகளாம். தமிழர்கள் ஆதிகாலத்தில் அவைகளுக்கு குரல், துத்தல், கைக்கிளை, ஊழ், இளி, விளரி, தாரம் என்று பெயரிட்டிருந்தனர்; இப்பெயர்களெல்லாம் சுத்த தமிழ் மொழிகள். இதுவொன்றே ஆதிகாலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய இசையானது, வடக்கேயிருந்து வந்த சங்கீதக் கலையினின்றும் உதித்ததன்று என்று ரூபிப்பதாகும். **ராகம்** என்பது சமஸ்கிருத மொழியாம், அது பூர்வத்தின் தமிழில் **பண்** எனும் பெயருடைத்தாயிருநதது. பண் என்பது தற்காலத்தில் வழங்கும் மேள கர்த்தா ராகத்திற்கு ஒப்பாகும் என்று மஹாமஹோபாத்யாயர் டாக்டர் உ, வே, சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். பூர்

வத்தில் **நட்டபாடை, கொல்லி, இரத்னம், பஞ்சுரம், தக்கேசி, கொல்லிக்கௌவாணம், அகத்தை, அரும்பான்** முதலிய அநேக பண் வகைகள் வழக்கத்திலிருந்தன : இவைகளை முக்கியமாக தேவாரப் பதிகங்களைப் பாடுவதில் தற்காலத்தவர் உபயோகிக்கின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில் பூர்வ காலத்தில் பலவகைப்பட்ட இசைக்கருவிகளும் இருந்தன என்பதற்கு ஐயமில்லை; அவற்றுள் **யாழ்** என்பது மிகவும் சிறந்ததாக விளங்கியது! அதை வாசிப்பவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணர் என்று பெயராம். (யாழ்ப்பாணம் என்ற நாடானது இதனின்றும் பிறந்தது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.) **வீணை** யென்பது பிறகு வந்த சமஸ்கிருத மொழியாம். சிலர் யாழ் என்பதற்கே வீணை என்று அர்த்தம் கூறுகின்றனர் ; இவையிரண்டும் வெவ்வேறான இசைக் கருவிகள் என்பதற்கு திருவாசகத்தில் திருப்பள்ளி எழுச்சியில் "இந் நிசை வீணையர், யாழினர் ஒருபால்'!, என்று கூறப்பட்டதே போதுமான அத்தாட்சியாகும்.

குழல் அல்லது **வேய்ங்குழல்** என்பது மற்றொரு பழைய தமிழ் மொழியாம்; தற்காலத்தில் இதை **புள்ளாங்குழல்** என்று கூறுகின்றனர்; ஆயினும் சரியான மொழி **புல்லாங்குழல்** என்பதாம்.

இசைக்கருவிகள், நரம்புக்கருவி, துளைக்கருவி, தோற்கருவி என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன முற்காலம். முன்னர் நரம்புக் கருவியையும் துணைக்கருவியையும் கருதினோம்; இனி தோற் கருவியைக் கருதுவோம். இது தோலாற் செய்யப்பட்ட பறை முதலியவற்றைக் குறிக்கும். அவைகளுக்கு நமது முன்னோர்கள் தாழ்ந்த குரலினையுடைய **தண்ணுமைக் கருவிகள்** என்று பெயரிட்டிருந்தனர். இவற்றுள், **பேரிகை, இடக்கை, உடுக்கை, சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை** முதலிய பலவகை கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளனைத்தும் தமிழ் மொழிகளே. இவைகளுள் பல வழக்கற்றுப் போயின.

வழக்கற்றுப்போன நாடகத் தமிழ் சொற்கள்

நாடகத் தமிழில் பூர்வத்தில் அநேக தமிழ்மொழிகள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. அவைகள் பிற்காலத்தில் மறைந்துபோயின. நாடகம் என்பது சமஸ்கிருத மொழியாயின், அதற்கு பதிலாக சுத்த தமிழ் மொழி **கூத்து** என்பதாம். கூத்து என்பதை பூர்வீக தமிழர்கள்

பலவகையாகத் பிரித்திருந்தார். முக்கியமாக அகக் கூத்து, புறக் கூத்து என்பது. அன்றியும் **வசைக்கூத்து, புகழ்க் கூத்து, வேத்தியல், பொதுவியல், வரிக்கூத்து, சாதிக்கூத்து** முதலிய பிரிவுகள் இருந்தன. **குரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, காணம், நோக்கு, தோற்பாவை, புரியம்** எனும் பலவகைக் கூத்துகள் முற்காலத்தில் இருந்தன. இப்பெயர்களெல்லாம் பெரும்பாலும் தமிழ் மொழிகளே. அன்றியும் **ஆடல்** வகையில், கொடு கொட்டி, கடையம், அயிராணி, மரக்கால், குடை, குடம், மல், துடி, பெரு முதலிய இவைகளெல்லாம் நாளாவட்டத்தில் மறைந்துபோயின.

நாடகத்தைப்பற்றிய சுத்த தமிழ்மொழிகள் பூர்வீக தமிழில் இல்லையென்று நாம் எண்ணலாகாது. நாடகமாடுபவர்களைக் குறிக்கும் மொழிகள். **கூத்தர் கண்ணுளார்** என்பவைகளாம்! நேபத்தியம் என்பதற்கு **கண்ணுளர் இருக்கை** என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. **நேபத்தியவிதானத்திற்கு,** பழைய தமிழ்மொழி **எழினி** என்பதாம். பூர்வீக தமிழில் ஒருமுக எழினி, பொருமுகவெழினி, கரந்துவரல் எழினி என்று மூவகைத் திரைகள் கூறப்பட்டிருக்கிறது கவனிக்கற்பாலது.

மறைந்துபோன பூர்வீக நாகரீக மொழிகள்

தமிழ்நாட்டில் பூர்வீக நாகரீகம் மாறி, புதிய வழக்கங்கள் உண்டாக, சில பழைய தமிழ் பதங்கள் வழக்கற்றுப் போயின. (ஸ்ரீ புராணம் எனும் ஜைன நூலில், இக்காலத்தில் வழங்காத பல தமிழ் மொழிகள், காணப்படும் என்று டாக்டர் சுவாமிநாத ஐயர் கூறியுள்ளார்) இவற்றிற்கு சில உதாரணங்களை இங்கு கருதுவோம்:—

ஸ்திரீகள் முற்காலத்தில் **செம்பஞ்சுக் குழம்பு** கூட்டுதல் வழக்கமாயிருந்தது. தற்காலம் அவ்வழக்கம் அற்றுப் போகவே, செம்பஞ்சு என்றால் இன்னது என்று தமிழர்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. **அவத்தகம்** என்பது செம்பஞ்சுக் ஒப்பிற்கு, மற்றொரு பெயராம்; இப்பதத்தை அகராதியில்தான் தற்காலம் காணலாம்.

தொய்யில் என்கிற பதத்திற்கு மகளிரின் தோள் ஸ்தனங்களில், வரி கோடு எழுதும் சந்தனக் குழம்பு, என்று நாம் அகராதியைப் பார்த்து அர்த்தம் அறிந்துகொள்ளவேண்டியவர்களாயிருக்

கிறோம்; இவ்வழக்கத்துடன் இப்பதமும் வழக்கற்று போய் விட்டது.

அட்டப் பல்லக்கு என்றால் சாதாரணமாக தமிழ் பண்டிதர்களுக்குத் தவிர, மற்றவர்களுக்கு அர்த்தமாகாது. இதன் பொருள் குறுக்காகக் கொண்டுபோகும்படி யமைத்த சிவிகை என்பதாம். பல்லக்கு என்பது தமிழ் மொழி. சிவிகை சமஸ்கிருத மொழி (சிபிகா) அட்டப் பல்லக்கு என்பது, புவி அரசர்கள், கவி அரசர்கள் முதலிய பெரியோர், மரியாதையாக உபயோகிக்கும் பல்லக்காம். பல்லக்கு சவாரியே தமிழ்நாட்டில் வர வர குறைந்துகொண்டு வரும்பொழுது, அட்டப் பல்லக்கு, எனும் மொழி மங்கியது ஆச்சரியமற்று.

கழு மரம், கழுவேற்றுதல் என்னும் மொழிகள் திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிகள் காலத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டுவந்தனர். பிறகு மகம்மதிய அரசர்கள் காலத்திலும் அப்பழக்கம் சிறிது இருந்தமையால், அப்பதங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. ஆங்கிலேய அரசாட்சி தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த பிறகு, இக்கோரமான தண்டனை தவிர்க்கப்பட்டு, அப்பதங்களுக்கு உபயோகமே இல்லாமற் போயிற்று.

தொழுக்கட்டை என்கிற பதத்தின் அர்த்தம் சில கிராமவாசிகளுக்குத்தான் தெரியும்; பட்டணங்களில் குற்றஞ் செய்வோரை தொழுக்கட்டையிலிடுகிற வழக்கம் அற்றுப் போய்விட்டது; நாளடைவில் இப்பழக்கம் முற்றிலும் அற்று, அப்பதமும் வழக்கினின்றும் நழுகிவிடும் என்பதற்கு ஐயமின்று,

ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு பாடசாலைகளில் சரியாகப் படிக்காத பிள்ளைகளுக்கு "**கோதண்டம்**" என்றும் ஓர்சிட்சை விதிப்பதுண்டு; தற்காலம் அச்சிட்சையுடன் அப்பதமும் அற்றுப் போய் விட்டது.

தற்காலம் நமது அனுபவத்தில் மறைந்துகொண்டு வருகிற இரண்டொரு தமிழ் பதங்களைக் கவனிப்போம். **தீவட்டி** 'தீவர்தீ' என்பது சிலவருடங்களுக்குமுன், தமிழ் நாடெங்கும் உபயோகிக்கப்பட்டதாம்; வாஷிங்டன் விளக்கு, கிட்சன் விளக்கு, பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு, மின்சார விளக்கு (Electric light) முதலியன நமது நாட்டில் வர ஆரம்பித்த பிறகு, கோயில் உற்சவங்களிலும் தீவட்டிகளை உபயோகிப்

பது குறைத்துகொண்டு வருகிறது; இன்னும் சில வருடங்களிலெல்லாம் இவைகளின் உபயோகமே முற்றிலும் அற்றுப் போம் என எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு; **அங்ஙனம் நேரிடுமாயின்** ' தீவட்டி ' என்றல் என்ன அர்த்தம் என்று தமிழர்கள் அகராதியைத் திறந்து பார்க்க வேண்டிவரும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு பரிட்சையில், டார்ச் லைட் டெகாய்டி (Torch light dacoity) என்பதை தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய சிலர், தீவட்டிக் கொள்ளை என்று எழுதாது எலக்ட்ரிக் விளக்குகளுடன் கொள்ளை என்று மொழி பெயர்த்தது ஞாபகம் வருகிறது.

' இரட்டு ' என்பது ஓர்வகை முரட்டுத் துணியாம். இதைஜனங்கள் சாதாரணமாக 'ரெட்டு' என்று உபயோகிக்கின்றனர். இப்பதமும் முப்பது நாற்பது வருடங்களுக்குமுன் தமிழ்நாட்டில் சாதாரணமாக உபயோகத்திருந்தது தற்காலம் அத்துணியுடன் இப்பதமும் மறைந்து கொண்டு வருகிறது.

மங்கிப்போன தொழில்களைக் குறிக்கும் மொழிகள்

ஆதிகாலத்தில் தமிழர்கள் தமது நாட்டைவிட்டு, படகேறிப் பல தேசங்களுக்குப் போய் வர்த்தகம் செய்து வந்தனர் என்பதை நாம் சரித்திர மூலமாக அறிகிறோம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் ' திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு ' எனும் ஔவை வாக்கியம் கவனிக்கத்தக்கது. **கப்பல்** என்பது தமிழ் மொழியாகும்; மேல் தட்டையுடைய மரக்கலம் என்று பொருள்படும். படகு என்றல் மரக்கலமாம். மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி முதலிய காவியங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் சமுத்திரபிரயாணமானது சாதாரணமாக இருந்தது தமிழ்நாட்டில் என்பது திண்ணம். அக்காலத்தில் தமிழில் வழங்கிவந்த இத்தொழிலைச் சார்ந்த பல தமிழ் மொழிகள் தற்காலம் இறந்துவிட்டன என்றே கருதவேண்டும் நாம் உதாரணமாக:—

அமரம்	படகைத் திருப்பும் தண்டு
பிறகத்துக்கட்டை	கப்பல் மரவகை
பத்தேமாரி	சிறு மரக்கலம்
பருமல்	கப்பலின் குறுக்கு மரக்கை
சம்பான்	தோணி.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஜப்பான் பாஷையில் மாலு என்பது சமுத்திரத்தின் மீது செல்லும் கலத்தைக் குறிப்பதாமென்பது கவனிக்கத் தக்கது. அன்றியும் **சம்பான்** என்பது சீன மொழியாம். முற்காலத்தில் இந்த ஜாதியார்களும் நமது தேசத்தில் தமிழர்களுடன் வர்த்தகம் செய்தனர் போலும்.

தற்காலம் தமிழ்நாட்டில், கப்பலேறி வர்த்தகஞ் செய்பவர்கள் மகம்மதியர்களாகிய தமிழ் பேசும் லப்பையார்களும், காயலார்கள் எனும் ஜாதியர்களேயாதலால், அவர்கள் பேச்சில் கப்பல் யாத்திரையைச் சார்ந்த மொழிகளைக் கேட்கலாம். மேலும் ஆதிகாலத்தில் தமிழர்கள் உபயொகித்த கப்பல்களெல்லாம், மரத்தாலானவை என்பதற்கு **மரக்கலம்** என்னும் பெயரே போதுமான அத்தாட்சியாம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் **இரும்பு** என்பதே, பூர்வீகத் தமிழ்நாட்டில், வழங்கவில்லையென்றும், நெடுங்காலம் சென்ற பிறகுதான் இரும்பு தமிழ்நாட்டில் வழங்கலாயிற்று என்றும். பூர்வீக நாகரீக சாஸ்திரம் என்று சொல்லத்தக்க ஆர்க்கியாலஜி (Archoealogy) என்னும் சாஸ்திர நிபுணர் கூறுகிறார்கள். இரும்பு என்னும் பதம், கடுமை எனும் அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் **இரு** என்பதிலிருந்து காரணப் பெயராக வந்ததென்று கால்ட்வெல் துரை அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

மறைந்துபோன உணவுப் பொருள்களைக் குறிக்கும் மொழிகள்

தமிழர்களுடைய உணவுப் பொருள்களின் பெயர்களிலும், பழையன கழித்து புதியன புகுதலாயின; ஆதிகாலத்தில் வழக்கிலிருந்து மறைந்துபோன (அல்லது மறைந்துகொண்டிருக்கும்) மொழிகளுக்கு உதாரணமாக அடியில் வருவனவற்றைக் கூறலாம். **நோபை, நுணவை**, என்பவை பழைய காலத்து தின்பண்டங்களாம். (இவை எள்ளாற் செய்யப்பட்டவை என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது) **எட்கசி** என்பதும் எள்ளாற் செய்யப்பட்ட ஓர்வித உணவாம்.

மறைந்த பழைய தமிழ் அரசாங்கத்து மொழிகள்

தமிழ் நாட்டு அரசர்களுடைய அரசாட்சி மாறி, அந்நியர்கள் ஆள ஆரம்பித்த பிறகு, அவர்கள் அரசைச் சார்ந்த பல தமிழ் மொழிகள் வழக்கற்றுப் போயின. எல்லாவற்றையும் கருதுதல் கஷ்டமாகும். தமிழ் அரசர்கள் பூர்வத்தில் விதித்து, பிறகு மறைந்துபோன **வரி**

களின் பெயர்களை மாத்திரம் ஆராய்வோம். இப்படி மறைந்துபோன வரிகள் குறைந்தபட்சம் 240-க்கு மேலிருக்கின்றன! இதை ரூபிப்பதற்காக அகரத்தை முதல் எழுத்தாகவுடைய, அப்படிப்பட்ட வரிகளின் பெயர்களை மாத்திரம் இங்கு குறிக்கிறேன்:—

அடிகாசு, அரிசிக்காணம் அரிமுக்கை, அதிகரணத் தண்டம் அதிகாரப்பேறு, அதிகாரப் பொன் மற்றவைகளை (க) அனுபந்தத்தில் கண்டுகொள்க.

பூர்வத்தில் தமிழ் நாட்டில் வரி யென்பதற்கு கரணம் எனும் பதம் உபயோகப்பட்டு வந்ததாம்.

சில பூர்வீக தமிழ் மொழிகள் இரவாமற்போனாலும், பல காரணங்களால் மாற்றமடைந்திருக்கின்றன. இவைகளிற் சிலவற்றை கவனிப்போம். உச்சரிப்பதற்குக் கஷ்டமாயிருக்கும் சில மொழிகள், சுலபமான உச்சரிப்புடைய மொழிகளாக மாற்றப்பட் டிருக்கின்றன. உதாரணமாக :—

ஞண்டு	நண்டு
ஞாடு	நாடு
ஞாண்	நாண்
ஞாய்	நாய்
ஞாழ்	யாழ்
ஞான்	நான்

இக்காரணத்தினலேயே யா என்கிற எழுத்தை முதலாக உடைய மொழிகளுக்கு பதிலாக ஆ என்கிற எழுத்தையுடைய மொழிகள் சாதாரணமாக வழங்கப்படுகின்றன; உதாரணமாக :—

யாண்டு	ஆண்டு
யாள	ஆள
யாறு	ஆறு
யாக்கை	ஆக்கை
யாடு	ஆடு
யாம்	நாம்

சில பூர்வீக தமிழ் மொழிகள் உச்சரிப்பதற்குக் கஷ்டமானவைகளாயிருக்க, அவைகளுக்கு பதிலாக, உச்சரிப்பதற்கு சுலபமான

பதங்கள் உபயோகிக்கிறோம். உதாரணமாக :—உறட்டுக்கை என்பது ஓர் பழைய தமிழ் மொழியாம், இடது கையென்று பொருள்படும், இடது கையென்று உச்சரிப்பது சுலபமாயிருப்பதால், சாதாரணமாக உறட்டுக் கை என்று வழக்கற்றுப்போயிற்று. **உறட்டுக்கை மேஸ்திரி** என்னும் ஏளன மொழித் தொடரில் மாத்திரம் இது உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. **ஒட்டாரம்** என்றால் பிடிவாதம் என்று அர்த்தமாகும். ஆயினும் சாதாரணமாகப் பிடிவாதம் என்கிற மொழியே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. மேற்குறித்தவை போன்ற பல தமிழ் மொழிகள் தமிழ்ச் செய்யுள்களில் மாத்திரம் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழ் மொழியும் பூர்விக நாகரீகமும்

ஒரு பாஷையிலுள்ள மொழிகளை நாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் அப்பாஷை பேசுபவர்களைப் பற்றிப் பல விஷயங்கள் அறியலாம் என்று எல்லா பாஷா தத்துவ சாஸ்திரிகளும் கூறுகின்றனர், இங்ஙனம் நமது தமிழ் மொழிகளை எடுத்துக்கொண்டு அவைகள் நமக்கென்ன தெரிவிக்கின்றன பார்ப்போம்.

நாடு, நகரம், முதலியவைகளைக் குறிக்கும் மொழிகள்

சாதாரணமாக நம் நாடுகளின் பெயர்களிலும், ஊர்களின் பெயர்களிலும் என்ன இருக்கிறது என்று எண்ணக்கூடும். கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் இவற்றைக் கொண்டும் நாம் அறியக்கூடிய பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்று வெளிப்படும். புரொபசர் பிளாகி (Prof. Blacki) என்பவர் ஒரு பாஷையின் மொழிகளை ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் ஊர்களின் பெயர்களும், மனிதர்களின் பெயர்களும், மற்றவைகளைவிட அபூர்வமானதும், நூதனமானதும், விசேஷமானதுமான, அநேக விஷயங்களை நமக்கு அறிவிக்கும் என்று கூறியுள்ளார். ஆகவே நமது தமிழ் மொழிகளில் ஊர்களின் பெயர்களும் நாடு முதலியவைகளின் பெயர்களும் நமக்கு என்ன தெரிவிக்கக்கூடும் என்று ஆராய்வோம்.

தமிழ் வழங்கும் நாடானது முற்காலத்தில் முக்கியமாக சேர தேசம், சோழ தேசம், பாண்டிய தேசம், என்று மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது அனைவரும் அறிந்ததே; சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் ஆண்டபடியால், இத்தேசங்களுக்கு அப்பெயர்கள் வந்தனவாம்.

ஆதிகாலத்தில் சோழன், சேரன், பாண்டியன் என்று ஒரு அரசனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்ததாகவும்; அவர்கள் தனித்தனியே பிரிந்து போய் ஜெயித்து ஆண்ட நாடுகளுக்கு அப்பெயர்கள் வந்ததாகவும் முற்காலக் கதையொன்றுண்டு. சோழம், என்பது சோளம் என்னும் பதமாம், அந்த தானியம் அதிகமாய் விளையும் நாடு சோள பூமி அல்லது சோழ பூமியாம், என்று சில தமிழ் அறிஞர் நினைக்கின்றனர். சேர தேசம் என்பது கேரளதேச மென்பதின் மருவாம்; கேரளம் என்றால் தேங்காய், தென்னமரங்கள் அதிகமாய் விளையும் பூமியாதலால் அதற்கு கேரளம் என்று பெயர் வந்தது என்று டாக்டர் கால்ட்வெல் முதலியோர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். பாண்டிய தேசத்திற்கு, முக்காலத்திய பெயர் பாண்டி நாடு என்பதாம். "தென் பாண்டி நாடே ஒளி" என்பதைக் காண்க. சிலர், அர்ச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரையில் இங்கு வந்து இத்தேசத்து அரச கன்னிகையாகிய சித்ராங்கதையை மணந்து பப்ருவாஹனன் என்பவனைப் பெற, அவன் மூலமாக பாண்டவ வம்சமானது இங்கு பரவியபடியால், பாண்டவ நாடு—பாண்டியநாடு என்றாயது என்று எண்ணுகின்றனர். இது அவ்வளவு உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. மகா பாரதத்துக்கு முந்திய காலமாகிய ராமாயண காலத்திலேயே இத்தேசமானது பாண்டிய தேசம் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டி என்னும் பதத்திற்கு, எருது, வண்டி, ஓர்வகைப் பண் முதலிய பல அர்த்தங்கள் உள. அவற்றில் எதினால் இத்தேசத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது என்று நிச்சயமாய்க் கூற முடியாது: இது இன்னும் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய விஷயமாம்.

தற்காலம் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவென்று வழங்கும் பூமிக்கும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள சில பாகங்களுக்கும் **தொண்டை மண்டலம்** என்று ஆதிகாலத்தில் பெயர் இருந்தது. ஒரு சோழ அரசனது புதல்வன், ஆதொண்டை என்பான், குறும்பர்களிடமிருந்து ஜெயித்து, வேளாளர்களைக் குடிபுகச் செய்து; ஆண்ட நாடாகையால் இதற்குத் தொண்டை மண்டலம் என்று பெயர் வந்தது என்று தமிழ் அறிஞர் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆதொண்டை என்பது ஓர் வகைச் செடியைக் குறிக்கும். அதன் கொடியையோ, மலர்களையோ, கழுத்திற் சூடியபடியால் அந்த அரச குமாரனுக்கு பிறகு ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தியென்று பெயர் வழங்கலாயிற்று, என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த மேற்கு தேசமாகிய மலையாளத்திற்கு ஐரோப்பியர் **மலபார்** என்று பெயர் வழங்கினர். இப்பதம் மலை+

பார்=மலபார் என்றுயது என்பதற்கு ஐயமில்லை. பார் என்றால் பர்ஷியா பாஷையில் தேசம் என்று அர்த்தம் : இத்தேசத்தவர் தமிழ் நாட்டின் மேற்குக் கரையாகிய மலைகளையுடைய பிரதேசத்தில் ஆதியில் வர்த்தகம் செய்தபடியால், மலையாளம் எனும் இந்நாட்டை மலபார் என்று அழைக்க வேண்டும்.

சோழ அரசர்களுடைய புராதனமான ராஜதானி, **உறையூர்** என்பதாம். அரசன் உறைவிடம், உறையூர் என்றிருக்கலாமோ ? இவ்வுறையூருக்கு கோழி என்று பழைய பெயர் ஒன்றுண்டு. ஒரு கோழி ஒரு யானையை இங்கு துரத்தியதாக இவ்வூர்க்கு இப்பெயர் வந்ததாக கூறப்படுகிறது, கோழி வேந்தன் எனும் சொற்றொடரைக் காண்க. உறையூர் என்பது தற்காலம் திருச்சிராப்பள்ளியிலடங்கிய ஓர் சிற்றூராகும்,

பாண்டியர்களுடைய ராஜதானி, "தென் மதுரை" என்று ஓர் ஊர் முற்காலத்தில் இருந்ததாக அறிகிறோம் ; அதைக் கடல் கொண்டதாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சில்காலம் கவாடபுரம் என்பது ராஜதானியாக இருந்தது. இவ்வூரின்பெயர் சமஸ்கிருத ராமயணத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் கொற்கை என்பதும் பாண்டியர்களுடைய ராஜதானியாகச் சிலகாலம் இருந்ததாக அறிகிறோம். (கொன்றை வேந்தன் கொற்கையாளி என்பதைக் காண்க.) இக்கொற்கை யெனும் ஊர் ஆதி காலத்தில் தாம்ரபர்ணி நதி கடலில் சங்கமமாகும் இடத்தில் இருந்ததாக அறிகிறோம். தற்காலம் கடலானது பின்னிட்டதனால் கொற்கை யெனும் ஊருக்கும் கடலுக்கும் இடையில் சிலதூரம் மணற்பாங்காய பூமி உண்டாயிருக்கிறது.

பாண்டியர்களுடைய கடைசி ராஜதானியாகவிருந்த இம்மதுரைப் பட்டணத்திற்கு மற்றொரு பெயர் **கூடல்** என்பதாம். '**நான்மாடக் கூடல்**' என்று இதற்கு பழைய நூல்களில் பெயராகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அக்காலத்தில் நான்குபுறமும் பெரிய மாடங்கள் (கோபுரங்கள்?) உடைத்தாயிருந்ததால் அப்பெயர் வந்ததெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் **கடம்பவனம்** என்று மற்றொரு பெயர் உண்டு. (மதுரையில் வீற்றிருக்கும் பரமசிவத்திற்கு கடம்பவனநாதர் என்று பெயர் இருப்பதைக் கவனிக்க.) ஆதிகாலத்தில் இங்கு பூமி கடம்பவனம் நிறைந்திருக்கவேண்டும். தற்காலத்தில் பெரியகோவிலில் ஸ்தல விருட்சம் கடம்ப மரமே. பாண்டியர்களுடைய பழைய ராதானியைக்

கடல் கொள்ள, ஓர் பாண்டிய மன்னன், இங்கிருந்த கடம்பவனத்தை யழித்து கோயில்களைக் கட்டி சுற்றிலும் பட்டணத்தை யுண்டாக்கின தாகப் ஸ்தல புராணம் கூறுகிறது. இப்பட்டணத்திற்கு **ஆலவாய்** என்று மற்றொரு பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் பட்டணத்தின் எல்லையை அரசன் விரும்பியபோது, ஈசன் கட்டளையால் ஓர் பாம்பானது சுற்றிவந்து எல்லையைக் காட்டியதாக ஸ்தல புராணம். ஹாலம் + ஆஸ்யம் = ஹாலாஸ்யம் = பாம்பின்வாய் என்று பொருள்படும்.

சேரர்களுடைய ராஜதானி கரூர் என்பதாம் **கரு** + ஊர் (கருமை நிறமுடைய ஊர்) என்பதாம் டாலமி (Ptolemy) என்னும் மேனாட்டு பூர்வீக ஆசிரியர் இதைக் குறித்திருக்கிறார். இதன் பழைய பெயர் **வஞ்சி** என்பதாம். சிலப்பதிகார காலத்தில் இப்பெயர்தான் வழக்கத்தி லிருந்தது. இது மலையாள நாட்டிலுள்ளது; மலையாள மன்னருடைய விருதுகளில் “ வஞ்சிபாலன் ” என்பது ஒன்றாகும்.

ஆதிகாலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்த ஊர்களின் பெயர்களெல்லாம் கேவலம் தமிழ்ச் சொற்களாக இருந்தனவென்று கூறலாம்; உதாரண மாக:—அதிகை, ஆரூர், காட்டூர், இருந்தையூர், கருவூர், மருவூர் முத லியவற்றைக் கூறலாம். சில ஊர்கள், ஆதிகாலத்தில் அவ்விடத்தில் நிறைந்திருந்த விருட்சம், கொடி, செடி முதலியவற்றினின்றும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றன, உதாரணமாக:—கடம்பூர், பனங்காட்டூர், காஞ்சி, தில்லை, முல்லை, மருதூர், குறுப்பலா முதலியவற்றைக் கூறலாம். மிருக பட்சிகளின் பெயர்களைக் கொண்ட ஊர்களுக்கு உதாரணமாக:- புலியூர், மயிலாப்பூர், நாகபட்டணம், நாரையூர், ஆடுதுறை, மான்குடி முதலியவற்றைக் கூறலாம். காடு மலைகளின்றும் பெயர்பெற்ற ஊர் கள்:—முதுகுன்றம், காட்டுப்பள்ளி, வெண்காடு, வலஞ்சுழி, ஆத்தூர், ஆறுகாடு முதலியவற்றைக் கூறலாம். பூமியின் நில, வளம் முத லியவைகளின்றும் பெயர்பெற்ற ஊர்களுக்கு உதாரணமாக:—கரூர், நெல்லூர், கற்குடி, நத்திலம், களத்தூர், மணலி, முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

சில தமிழ்நாட்டு ஊர்களின் பெயர்கள், சிதைந்தும் மாறியும் இருக்கின்றன உதாரணங்கள்:—

தற்காலப் பெயர்	**பூர்வீகப் பெயர்**
தர்மபுரி	தகடூர்

திருக்கோயிலூர்	திருக்கோவலூர்
ராசிமங்கலம்	ராகசிம்மமங்கலம்
பழனி	ஆவினங்குடி
ஸ்ரீபெரும்பூதூர்	பூதனூர்
தஞ்சாவூர்	ராஜராஜேஸ்வரம்
அழகர்மலை	திருமாலிருஞ்சோலை,
	பழமுதிர்சோலை.

சில ஊர்களின் பெயர்கள், வடமொழியாம் இங்குவந்த பிறகு, சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர் உதாரணமாக.—

தமிழ்ப் பெயர்	சமஸ்கிருதப் பெயர்
வெண்காடு	ஸ்வேதாரண்யம்
மறைக்காடு	வேதாரண்யம்
திண்டுக்கல்	பத்மபுரி
திருப்புல்லணை (திருப்புல்லாணி)	தர்ப்பசயனம்
திருஇடைமருதூர்	மத்யார்ஜுனம்
முதுகுன்றம்	விருத்தாசலம்

முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

கோயில்களினின்றும் பெயர்பெற்ற ஊர்கள்

பிட்சாண்டார் கோயில், சிங்கப் பெருமாள் கோயில், பசுபதி கோயில், மாரியம்மன் கோயில், சங்கரநாயனூர் கோயில், சுந்தரப் பெருமாள் கோயில், வைதீஸ்வரன் கோயில் இவைபோன்ற ஊர்களின் பெயர்களெல்லாம், முற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு அரசர்கள், கோயில்களைக் கட்டி, அவற்றைச் சுற்றி குடிகளை வாழச் செய்த பிறகு, அவ்வூர்களுக்கெல்லாம் கோயில்களின் பெயரே வழங்கப்பட்டது என்று ஊகிக்கலாம்,

கோட்டைகளைக் குறிக்கும் மொழிகள்

கோட்டை என்று சில ஊர்களின் பெயர்கள் முடிகின்றன. இவை ஆதியில் கோட்டைகளாக இருந்து பிறகு அவற்றை சுற்றிலும் ஜனங்கள் வசிக்க ஆரம்பிக்க, அப்பெயர்களையுடைய ஊர்களாயின என

லாம். உதாரணமாக புதுக்கோட்டை, கந்தர்வக் கோட்டை, கள்ளர் கோட்டை, பட்டுக்கோட்டை, தம்பிக்கோட்டை, முதலியவற்றை கூறலாம்.

சமுத்திரம் என்று முடியும் ஊர்களின் பெயர்கள்

சமுத்திரம் என்றால் கடல் என்று சாதாரணமாய் பொருள்படும், அம்பா சமுத்திரம், ரவண சமுத்திரம், தொர சமுத்திரம் முதலிய ஊர்களுக்கு அப்பெயர் ஏன் வநதது என்பது ஆராயத்தக்க விஷயம். பெரிய நீர்நிலைகளுக்கு சமுத்திரம் என்று பெயர் வந்திருக்கலாம். இங்கு பெரிய குளங்களிருந்தபடியால் அப்பெயர் வந்திருக்கலாம். பெரிய ஏரிகளுக்கு சாகரம் என்று பெயர் இருப்பதுபோல், கிருஷ்ண சாகர், உசெயின் சாகர் என்பவற்றைக் காண்க.

மலையாளம் என்பது மலைகள் அதிகமாயுடைய தேசம் என்பது கூறாமலே தெரியும்.

கர்நாடகம் என்பது கருமை நிறமுடையது என்று பொருள் படும். இங்குள்ள பூமி பெரும்பாலும் கருநிறமுடையதாயிருக்கிறது. கர்நாடகம் என்பதே கன்னடம் என்று மருவியதாம்.

இலங்கை என்பது லங்கா எனும் சமஸ்கிருத மொழியின் சிதை வாகும். லங்கா என்பதற்கு நான்கு புறமும் நீர் சூழ்ந்த பூமி என்று அர்த்தமாகும்; அதாவது தீவு. தற்காலம் ஆங்கிலத்தில் **சிலோன்** என்று கூறப்படும். தீவுக்கு இப்பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, இது ஒரு தீவு அல்லவா ? இதற்கு ஆதி காலத்தில் **இரத்தின தீபம்** என்று பெயர் இருந்தது; இதற்குக் காரணம் இங்கு முற்காலத்தில் இரத்தினங் கள் அதிகமாய்க் கிடைத்தபடியால் என்று கூறலாம்; தற்காலமும் அங்கு சில ரத்தினங்கள் கிடைக்கின்றன; சிலோன் எனும் ஆங்கில பதம் சிம்ஹளம் எனும் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் வந்ததாம். சிம் ஹளம், சிங்களம் என மருவியது. இப்பெயர் பாலி பாஷையில் சீஹளம் என்றாயது; இதனின்றும் சிலோன் எனப் பெயர் வந்தது. சிங்களத் திற்கு பழைய தமிழ்ப் பெயர் **ஈழம்** என்பதாம் (ஈழ தேசம் ஈழ மண்ட லம் என்பதைக் காண்க.) இத்தேசத்தவர்களுக்கு ஈழவர் என்று பூர் வீக பெயர் அன்றியும் இலங்கைக்கு **நாக தீபம்** என்று மற்றொரு பெயர் உண்டு, நாக ராஜாக்கள் இங்கு ஆண்டபடியால் அப்பெயர்

பெற்றதாம். மலேயாள தேசத்தில் **தீயர்** எனப்பட்ட ஜாதியார் இத் தேசத்திலிருந்துவந்தவர்களாக சிலர் எண்ணுகின்றனர்.

இலங்கையின் ஒரு பாகத்திற்கு **யாழ்ப்பாணம்** என்று பெயர். யாழ்ப்பாணர் குடி புகுந்த நாடாகையால் அப்பெயர் பெற்றதாம்; யாழ்ப்பாணர் என்றால் யாழ் எனும் சங்கீதக் கருவியை வாசிப்பவர் என்று அர்த்தமாகும். இரண்டாயிர வருடங்களுக்குமுன் தென் இந்தியாவிலிருந்து தமிழர்கள் இங்கு குடி புகுந்தனர் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. இங்கு குடியேறிய தமிழர்கள் மற்ற பாஷைகள் பேசுபவர்களுடன் அதிகக் கலப்பில்லாமல் வசித்துவந்தபடியால், தற்காலமும் இங்கு பேசப்படும் தமிழ் மொழியானது மிகவும் சுத்தமாயிருக்கிறதென்பது அனைவரும் அறிந்தவிஷயமே.

குடகு என்பது தற்காலத்தில் கூர்க் (Corg) என்னும் ஆங்கிலப் பெயர் பெற்ற நாடாம். இந்நாடு மேற்கிலிருக்கிறபடியால் குடம் அல்லது குடதிசை என்பதினின்றும் பிறந்திருக்க வேண்டும். (குணதிசை, குடதிசை என்பதைக் காண்க).

மைசூர் என்னும் பெயர் மஹிஷாசுரம் எனும் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் வந்ததாக எண்ணப்படுகிறது. மஹிஷம் என்றால் எருமை என்று அர்த்தம். ஆதிகாலத்தில் இப்பிரதேசத்திற்கு எருமை நாடு என்றே பெயர் இருந்தது. கொடுந் தமிழ் நாடுகளுள் எருமைநாடு என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. எருமைகள் நிறைந்த நாடு ஆதலால் அப்பெயர் வந்தது போலும்; தற்காலமும் இந்நாட்டிலுள்ள எருமைகள் மிகவும் புஷ்டியாக வளர்ந்து நன்றாகப் பால் கொடுக்கின்றன என்பதை கவனிக்கவும். ஆதிகாலத்தில் இங்கு ஓர்வித தமிழ் பாஷையே பேசப்பட்ட தென்பதற்குத் தடையில்லை, அப்பாஷை தான் நாளடைவில் மாறுதலடைந்து கன்னடமாயதென்பர் தமிழ் அறிஞர்.)

குடி என்று முடியும் ஊர்களின் பெயர்கள்

குடி என்றால் குடியிருக்குமிடம் என்று பொருள் படும் (குடிசை, குடில் என்னும் மொழிகளை ஒத்துப் பார்க்க;) அன்றியும் தெலுங்கில் குடி என்றால் தேவாலயம் என்று பொருள்படுவதைக் காண்க. இம் மொழியில் முடிகின்ற சில ஊர்களுக்கு உதாரணமாக பரமகுடி, ஆலக்குடி, கள்ளிக்குடி, பார்ப்பனக்குடி, விளாங்குடி, குத்தங்குடி, கற்குடி, தேவன்குடி, முதலியவற்றைக் காண்க.

குப்பம் என்று முடியும் ஊர்களின் பெயர்கள்

குப்பம் என்பது குப்பை என்னும் சொல்லிருந்து வந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது ; ஊருக்கு அடுத்த இடத்தில், குப்பையைக் கொட்டுமிடமாவது, நாளடைவில் இழிகுலத்தார் வசிக்குமிடமாகி, குப்பமெனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் ; உதாரணமாக நெல்லிக்குப்பம் ஆண்டாள் குப்பம், முதலியவைகளைக் கூறலாம். அன்றியும், பல ஊர்களின் பக்கத்தில் குப்பம் எனப்பட்ட இடங்கள் இருக்கின்றன (தனிப்பாடல் ஒன்றில் " குப்பத்துச் செட்டி மகன் " என்கிற பாட்டைக் கவனிக்க.)

எனது தந்தை தாயார்

ப. விஜயரங்க முதலியார்

ப. மாணிக்கவேலு அம்மாள்

ஞாபகார்த்தமாக அச்சிடப்பட்டது.

இந்நூல் கிடைக்கும் இடம் :—

ப. சம்பந்த முதலியார் இல்லம்

13, ஆச்சாரப்பன் தெரு,

சென்னை-1.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அச்சகம், சென்னை-1.